

“ทุกครั้งที่คุณคิดว่า
โคเบนจะคิดเรื่องที่น่าอ่านแล้วติดหนึบไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว
เขาจะกลับมาใหม่พร้อมกับงานที่ดีขึ้นกว่าเดิม”

- หนังสือพิมพ์ *San Francisco Chronicle*

“ฮาร์ลันไม่เคยทำให้คุณผิดหวัง”

- ลี ไชลด์, นักเขียน

“ฮาร์ลันคือนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่”

- จอห์น กริชแซม, นักเขียน

“อ่านเพลิน...
พร้อมกับหักมุมแบบมีเล่ห์เหลี่ยมหลายครั้ง”

- หนังสือพิมพ์ *Pittsburgh Post-Gazette*

“โดดเด่น”

- หนังสือพิมพ์ *Winnipeg Free Press*

“โคเบนพิสูจน์ว่า
ตัวเองเป็นสุดยอดนักเรียนเรียงเนื้อเรื่องสุดซับซ้อน
และผลงานชิ้นนี้ก็ทำให้นักอ่านต้องคาดเดาอยู่ตลอด”

- หนังสือพิมพ์ *Toronto Star*

“มีหัทชะ ไม่อวดเก่ง
เจียบแหลม...หนักแน่น ดุดดึ่ม
ชาญฉลาด และตลก”

- นิตยสาร *The New Yorker*

“ชาญฉลาดและสนุก...ตัวละครก็เจียนออกมาดี
ลำดับเรื่องก็ลงตัว”

- นิตยสาร *Deadly Pleasures Mystery Magazine*

แปลโดยสำนักพิมพ์

วิน Win

ฮาร์ลัน โคเบน
เขียน

วรรณา วงษ์ฉัตร
แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“ไม่ว่าคุณจะทำอะไรได้ก็ตาม
แต่คุณไม่มีทางอ่านได้หมดทุกอย่าง”

- ฮาร์ลัน โคเบน

หนังสือคุณภาพ
โดยอนันต์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ตลอดอาชีพนักเขียนอันยาวนาน ฮาร์ลาน โคเบน สร้างสรรค์ผลงาน
ไปแล้วกว่าสามสิบสามเล่ม หนังสือของเขาถูกพิมพ์ไปแล้วกว่าเจ็ดสิบห้าล้านเล่ม
ทั่วโลก ส่วน วิน ที่นักอ่านกำลังถืออยู่ในมือ ก็เป็นหนึ่งในผลงานล่าสุด
ของเขา

ถึงตัวละครในนิยายเล่มนี้จะเคยปรากฏตัวในชุด *ไมรอน โปลิทาร์*
และเป็นตัวละครที่นักอ่านหลายคนรู้จักมักคุ้นอยู่แล้ว แต่เชื่อว่าโคเบนจะหมด
ลูกเล่นใหม่ๆ

อาจจะกล่าวได้ด้วยซ้ำว่าความสุขในการงานใหม่ๆ ของโคเบน คือการ
ที่เราถูกหลอกโดยไม่ทันตั้งตัวโดยมุขใหม่ๆ ของโคเบน ซึ่งประสบการณ์นี้
กลายเป็นหนึ่งใน *การหักมุม* ที่เสริมเข้ากับการหักมุมของนิยายไปโดยปริยาย

มีนักเขียนเพียงไม่กี่คนบนโลกที่จะมีผลงานยอดเยี่ยมมอบประสบการณ์
พิเศษเช่นนี้ได้ แต่พูดได้เต็มปากเลยว่าฮาร์ลาน โคเบน กับ วิน จะทำให้
เรารู้สึกเช่นนั้นแน่นอน

แนวรวสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

เมื่อชายที่เก็บตัวอย่างสันโดษและเป็นนักสะสมข้าวของบนชั้นบนสุดของอพาร์ทเมนต์ทรูถูกฆ่าตาย วิน หรือวินด์เซอร์ ฮอร์น ลีอควู้ดที่สามไม่เคยคาดคิดว่าจะถูกเอพีไอเชิญตัวมาดูศพ และลากเขาเข้ามาพัวพันกับคดีนี้ด้วย แต่เป็นเพราะตำรวจพบภาพวาดของเฟอร์เมอร์มูลค่านมหาศาลของตระกูลลีอควู้ดซึ่งถูกขโมยไปเมื่อนานมาแล้ว และกระเป๋าดินทางใบเล็กติดอักษรย่อ WHL3 ซึ่งเป็นชื่อย่อของวินอีกใบในที่เกิดเหตุ งานนี้วินจึงต้องเข้ามาเกี่ยวข้องในการสืบคดีเพื่อให้เขากับตระกูลของเขาไม่มีเรื่องอื้อฉาว

แต่วินได้พูดไว้ในหนังสือเล่มนี้ว่า “นี่เป็นข้อดีของการเป็นคนรวย คุณจะไม่มีทางติดคุกเพราะอาชญากรรมแบบนี้ คนรวยจะจ้างทนายเป็นโขนง ผู้ซึ่งจะบิดเบือนความจริงด้วยสารพัดวิธีจนกระทั่งความจริงไม่ใช่ความจริง”

ชื่อฮาร์ลัน โคเบน ย่อมการันตีความสนุกทั้งพล็อตและการเดินเรื่องอยู่แล้วนะคะ ไม่ผิดหวังแน่นอนค่ะ

ขอให้มีความสุขกับการอ่านนะคะ

วรรณภา วงษ์จันทร์

แต่ไดแอนและไม่เคิล ดิสเซโปล
ด้วยรักและขอบคุณ

กดจออ่าน

ลูกยัย ที่จะตัดสินความเป็นแชมป์กำลังลอยโค้งช้า ๆ ไปหาห่วง

ผมไม่สน

ทุกคนในสนามก็ฟาลูคัสออยล์สเตเดียมของอินเดียนแนโพลิสอัปากทอ

จ็องลูกบาสเซมิ่ง

แต่ผมไม่จ้อง

ผมจ้องข้ามสนาม...ไปที่เขา

แน่นอนว่าที่นั่งของผมคือที่นั่งข้างสนามใกล้เส้นกลาง นักแสดงซูเปอร์ฮีโร่ของมาร์เวลระดับเอลิสต์ซึ่งคุณต้องรู้จักเขาดีใส่เสื้อยืดสีดำรูปอวดกล้ำเป็นมัด ๆ นั่งอยู่ทางซ้ายมือของผม และสแวกก์ แต่ดดี เจ้าพ่อเรปเปอร์ชื่อดังใส่แว่นกันแดดแบรนต์ของตัวเองนั่งอยู่ทางขวาของผม ผมซื้อเครื่องบินเจ็ตส่วนตัวของเขาเมื่อสามปีก่อน ผมชอบเซลดอนนะ (นี่เป็นชื่อจริงของสแวกก์ แต่ดดี) ชอบทั้งตัวเขาและเสียงเพลงของเขา แต่เขาต้อนรับทักทายอย่างเป็นมิตรมากจนเกินขีดของคำว่าประจบ มันทำให้ผมรู้สึกแยง

ส่วนผมนั้น ผมใส่สูทลายทางสีน้ำเงินสั่งตัดจากย่านชาวิลโรว์ รองเท้าสั่งตัดสีเปลือกมังคุดที่เมืองเบดฟอร์ดเชอร์โดยฝีมือของบาซิล ช่างฝีมือเอกของแบรนต์จี.เจ.เคลเวอร์ลีย์ เนกไทเนื้อไหมสีชมพูสลับเขี้ยวรุ่นลิมิเต็ดเอ디션ของลิลลี่ พูลิตเซอร์ และผ้าเช็ดหน้าประดับตกแต่งบนกระเป๋ากลิ้งแบรนต์แอร์เมสที่ปล่อยชายผ้าเช็ดหน้าไหลขึ้นจากกระเป๋ากลิ้งข้างซ้ายในระดับที่

สวยเจ็ด

ผมดูเนี่ยวไม่เบา

และผมยังรวยอีกด้วย เพื่อใครที่ไม่เข้าใจน้อยจนเร้น

ลูกบาสที่กำลังลอยไค้งกลางอากาศจะเป็นตัวตัดสินผลลัพธ์ของการแข่งบาสเกตบอลระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่เรียกกันว่ามาร์ชแมดเนส หรือมีนาบ้าคลั่ง แปลกดีนะเมื่อคุณคิดถึงเรื่องนี้ ตลอดหลายปีของการเสียเลือด เสียเหงื่อ และเสียน้ำตา การวางกลยุทธ์ การสอดส่องมองหาผู้เล่นที่มีฝีมือ การฝึกสอน หรือการฝึกซ้อมลูกบาสตามลำพังคนเดียวบนถนนหน้าบ้านคุณไม่รู้กี่ชั่วโมงต่อกี่ชั่วโมง การฝึกเลี้ยงลูก การฝึกส่งลูกระหว่างผู้เล่นสามคน การยกเวท การฝึกวิ่งเร็วระยะสั้นจนกระทั่งคุณพุ่งทะยานได้ตลอดหลายปีของการเข้าโรงยิมที่แสนน่าเบื่อ รวมทั้งบาสเกตบอลเยาวชน การแข่งชิวายโอรวมดาระดับมัธยม การแข่งบาสขององค์กรนักบาสมือสมัครเล่น หรือเด็กมัธยมอะไรประมาณนั้น คุณคงเข้าใจดี...ทั้งหมดนี้ล้วนมีใจความสำคัญอยู่ที่กฎฟิสิกส์แบบง่าย ๆ ของการทำให้ลูกกลม ๆ สีส้ม ๆ หมุนแบบแบ็กสปินตรงไปทางหัวเหล็กในวินาทีนี้

ถ้าซู้ตพลาด มหาวิทยาลัยดึกก็จะมีชนะ แต่ถ้าลูกบาสลงหัวง มหาวิทยาลัยเซาท์สเตทกับแฟน ๆ ก็จะต้องรีบวิ่งกรูเข้าสนามด้วยความดีใจ ซูเปอร์ฮีโร่เอลิสต์ของมาร์เวลเคยเรียนที่เซาท์สเตท แต่สแวกก์ เด็ดดี เคยเรียนที่ดึกเช่นเดียวกับผม ทั้งคู่ลุ่นตัวเกร็ง ผู้ชมที่ตะโกนจนเสียงแหบเสียงแห้งพากันเงียบกริบ เวลาเหมือนเดินช้าลง

อีกครั้งหนึ่งที่ผมไม่สนแม้ว่ามันจะเป็นสถาบันการศึกษาเก่าของผม ผมไม่ได้เป็นแฟนคลับของใครทั้งนั้น ผมไม่เคยแค้นว่าใครจะชนะการแข่งขันที่ผม (หรือคนที่ผมรักมาก ๆ) ไม่ได้มีส่วนร่วมในการแข่งขันนั้น ผมจึงมักสงสัยอยู่บ่อย ๆ ว่าทำไมถึงต้องมีใครแคร์ด้วย

ผมใช้เวลาหนึ่งแห่งความสนใจไปที่เขา

เขาชื่อเท็ดดี ลียงส์ เป็นหนึ่งในผู้ช่วยโค้ชที่มีมากเกินไปถึงกำลังนั่งอยู่บนม้านั่งของทีมเซาท์สเตท เท็ดดีสูงหกฟุตแปด ฟันงำยา ดูเหมือนเด็กหนุ่มชาวไร่ชื้ออายุตัวสูงใหญ่ บิ๊กทีคือชื่อที่เขาชอบให้ทุกคนเรียก เขาอายุสามสิบสาม

แล้ว และนี่เป็นงานในหน้าที่โค้ชของทีมมหาวิทยาลัยครั้งที่สี่ของเขา เท่าที่
ผมเข้าใจ เขาเป็นนักวางแผนกลยุทธ์ที่ดีพอสมควร แต่เขาเก่งเป็นเลิศในการ
ค้นหาคนที่ฝีมือ

ผมได้ยินเสียงออกดหมดเวลาแล้ว แต่ผลการแข่งขันยังคงน่ากังขา
อย่างมาก

ทั้งสนามเงียบสงบจนผมได้ยินเสียงลูกบาสรอบหว่ง

สแวกก์จับขามผม มีสเตอร์มาร์เวลเอลิสต์เหวี่ยงกล้ำมเป็นมัด ๆ บน
ต้นแขนมาตรงหน้าอกผมขณะที่เขากางแขนออกด้วยความคาดหวัง ลูกบาสร
กระทบขอบหว่งหนึ่งครั้ง สองครั้ง แล้วก็ครั้งที่สามราวกับวัตถุที่ไม่มีชีวิตลูกนี้
กำลังหยอกล้อผู้ชม ก่อนที่มันจะตัดสินใจเองว่าใครจะอยู่หรือใครจะตาย

ผมยังคงจับตามองบ๊ิกที่

เมื่อลูกบาสรกลิ้งออกจากหว่งแล้วตกลงบนพื้น...เป็นการชู้ตพลาดอย่าง
ชัดเจน...บลูเดวิล กองเชียร์ของทีมตุ้ค ระเบิดเสียงโห่ร้อง ผมเห็นจากทาง
ทางตาว่าทุกคนบนม้านั่งนักกีฬาฝั่งเซาท์สเตทดูห่อเหี่ยวลงทันที ผมไม่ได้ใช้
คำว่า “สลด” มันเซยแล้ว แต่งานนี้มันดูเข้าเค้ามมาก พวกเขาดูห่อเหี่ยวและ
สลด หลายคนล้มฟูบอย่างแหลกสลาย และหลังน้ำตาเมื่อซึมซับความจริง
ของความพ่ายแพ้

แต่ไม่ใช่บ๊ิกที่

มาร์เวลเอลิสต์ซบไปหน้าหล่อเหลาลงบนมือของเขา สแวกก์ ดีดดี
เหวี่ยงแขนโอบรอบตัวผม

“เราชนะแล้ว วิน!” สแวกก์ตะโกน แล้วก็ลุกขึ้นได้ “หรือว่าผมควร
จะพูดว่าเราวินแล้ว วิน!”

ผมขมวดคิ้วมองเขา สีหน้านี้ก็คือขมวดของผมบอกให้เขารู้ว่าผมคาดหวัง
สิ่งที่ดีกว่านี้

“ใช่ คุณพูดถูก” สแวกก์ตอบ

ผมแทบไม่ได้ยินเสียงเขา เสียงคำรามดังกึกก้องจนยิ่งกว่าหุ้อ เขา
โน้มตัวเข้ามาใกล้มากขึ้น

“งานปาร์ตี้ของผมจะต้องสนุกสุดเหวี่ยง!”

สแวกก็วิ่งไปร่วมเฉลิมฉลอง แล้วผู้ชมก็แห่กันมุงลงไปในงานร่วมกับเขาด้วยความปิติยินดี พวกเขาสิ้นสแวกก็หายไปจากสายตาผม หลายคนตบหลังผมขณะเดินผ่าน และคอยยื่นคະຍອື່ນให้ผมไปร่วมวงด้วย แต่ผมไม่ไป ผมมองหาหัตถ์ดี ลียงส์ อีกครั้ง แต่เขาหายไปแล้ว แต่หายไปไม่นานหรอก

* * *

สองชั่วโมงต่อมา ผมเจอหัตถ์ดี ลียงส์ อีกครั้ง เขากำลังเดินวางมาดมาหาผม ผมเจองานยากซะแล้ว

ผมกำลังจะ “จัดหนัก” บิ๊กทีอย่างทีพูด ๆ กัน ไม่มีทางเลี่ยง ผมยังไม่แน่ใจว่าจะจัดหนักมากแค่ไหน แต่ร่างกายเขาต้องถูกผมจัดหนักแน่

แต่นั้นไม่ใช่งานยากของผม

ที่ยากคือจะเลือกใช้วิธีไหน

ผมไม่ห่วงเรื่องถูกจับ เรื่องนี้ผมวางแผนไว้เรียบร้อยแล้ว บิ๊กทีได้รับเชิญให้มาร่วมงานปาร์ตี้ของสแวกก์ ดีดีดี เขากำลังเดินเข้ามาทางประตูที่เขาเชื่อว่าเป็นประตูทางเข้าของพวกวิโอพี แต่มันไม่ใช่ จริงๆ แล้วมันไม่ใช่สถานที่จัดงานปาร์ตี้ด้วยซ้ำ เสียงเพลงที่แผดดังลั่นมาตามทางเดินในตึก เป็นเพียงการจัดฉากเท่านั้น

มีแค่ผมกับบิ๊กทีเท่านั้นในโกดังแห่งนี้

ผมใส่ถุงมือ ผมมีอาวุธ...ผมพกอาวุธเสมอ...แต่มันคงไม่จำเป็นต้องใช้ บิ๊กทีกำลังเดินเข้ามาใกล้ เรากลับไปพูดถึงเรื่องงานยากของผมกัน

ดีกว่า

ผมจะเล่นงานเขาแบบปุบปับหรือว่าผมควรจะให้โอกาสเขาแบบมีน้ำใจ นักกีฬาดีนะ

นี่ไม่ใช่เรื่องศีลธรรมหรือการเล่นตามกติกาหรืออะไรทำนองนั้น มันไม่สำคัญสำหรับผมว่าคนทั่วไปจะตราหน้าเรื่องนี้ว่าอะไร ชีวิตผมผ่านเรื่องร้ายๆ มาเยอะแล้ว เวลาคุณรบ กฎเกณฑ์ต่างๆ จะเป็นโมฆะไปอย่างรวดเร็ว

คุณต้องกัด เตะ สาดทราย ใช้อาวุธ และอะไรก็ตามที่จำเป็น การต่อสู้ที่แท้จริงเป็นเรื่องของการเอาชีวิตรอด ไม่มีรางวัลหรือคำชมสำหรับการมีน้ำใจนักกีฬา มีแต่ผู้ชนะ มีแต่ผู้แพ้ แล้วก็จบ มันไม่สำคัญว่าคุณจะ “โกง” หรือเปล่า

สรุปสั้นๆ ผมไม่รู้สึกรู้สึกเดือดร้อนอะไรกับการเล่นงานคนน่ารังเกียจ คนนี้ในขณะที่เขายังไม่ทันตั้งตัว ผมไม่กลัวที่จะใช้วิธี...ผมขอใช้คำพูดบ้านๆ อีกครั้ง...“ลอบกัด” อันที่จริงมันเป็นแผนการของผมมาตลอด ผมจะเล่นงานเขาทีละอ ใช้ไม้ หรือมีด หรือพานท้ายปืนจัดการเขา

แล้วทำไมถึงต้องตัดสินใจยากในตอนนั้นด้วย

เพราะผมคิดว่าแค่กระดูกหักมันยังไม่พอ ผมอยากทำลายขวัญกำลังใจของเขาด้วย ถ้าบิกที่จอมอึดต้องพ่ายแพ้ในการต่อสู้ที่อ้างว่าเป็นการต่อสู้ที่ยุติธรรมให้คนตัวเล็กๆ อย่างผมละก็ มันต้องนำอับอายขายหน้ามาก เพราะผมแก่กว่า ตัวเล็กกว่าเยอะ หล่อกว่ามาก (อันนี้เรื่องจริง) และสภาพผมจะดูตรงกับคำว่า “อ่อนแอ” ในพจนานุกรมภาพอย่างยิ่ง

ผมอยากให้บิกที่ต้องอับอายขายหน้า

เขาอยู่ห่างไปแค่สองสามก้าว ผมตัดสินใจก้าวออกไปขวางหน้าเขาไว้ บิกที่ชะงักและตีหน้ายักษ์ เขาจ้องหน้าผมอยู่ครู่หนึ่ง ผมยิ้มให้ เขายิ้มตอบ “ผมจำคุณได้” เขาพูด

“หรือ”

“คุณไปดูการแข่งบาสคีนนี้ด้วย คุณนั่งข้างสนาม”

“ใช่เลย” ผมตอบ

เขายื่นมือใหญ่แบ่อเริ่มออกมาให้ผมจับ “เด็ดดี” ลียงส์ ทุกคนเรียกผมว่า บิกที่”

ผมไม่จับมือเขา เพียงแค่จ้องเขม็งราวกับว่ามันโผล่ออกมาจากภูกันหมา บิกที่ยืนตัวแข็งที่อยู่อู่หนึ่งวินาทีก่อนจะดึงมือกลับราวกับว่ามันเป็นเด็กตัวน้อยๆ ที่ต้องการการปลอบโยน

ผมยิ้มให้เขาอีกครั้ง เขากระแอมเบาๆ

“ขอโทษนะครับ ผมขอตัวก่อน” เขาเริ่ม

“ไม่ได้”

“ว่าไงนะ”

“คุณนี่หัวขี้เหมือนกันนะ เท็ดดี้” ผมถอนใจ “ผมไม่ยกโทษให้คุณ ไม่มีการยกโทษให้คุณ ตอนนั้นคุณเข้าใจผมหรือยัง”

สีหน้าบึ้งตึงค่อยๆ หวนคืนสู่ใบหน้าบึกที่อีกครั้งอย่างซ้ำๆ “มีปัญหาหรือไง”

“อืม ผมจะตอบว่ายังไงดีนะ”

“หือ”

“ผมจะตอบว่าไม่ใช่ คุณ นั่นแหละที่มีปัญหา” หรือไม่ก็ “ผมเนี่ยนะ มีปัญหา ไม่เลย ผมไม่แคร์อะไรเลย...อะไรทำนองนั้น...แต่พูดจริงๆ นะ คำตอบเด็ดๆ พวกนั้นมันไม่โดนใจผมเลย”

บึกที่มีสีหน้างุนงง ใจหนึ่งเขาคงอยากผลักผมออกไป แต่อีกใจหนึ่งก็คงจำได้ว่าผมนี่แก้อึดถาวรของพวกเขาซะเลย เพราะฉะนั้นผมอาจเป็นบุคคลสำคัญ

“เอ่อ...” บึกที่พูด “ผมจะไปงานปาร์ตี้”

“คุณไม่ได้ไปหรอก”

“ว่าไงนะ”

“ไม่มีงานปาร์ตี้ที่นี่”

“ไม่มีงานปาร์ตี้ที่นี่เนี่ยนะ”

“งานปาร์ตี้อยู่ห่างไปอีกสองช่วงตึก” ผมตอบ

เขายกมือเท้าสะโพก ท่าทางแบบโค๊ชไม่มีผิด “นี่มันเรื่องอะไรกัน”

“ผมพาให้เขาส่งที่อยู่ผิดๆ ไปให้คุณ ส่วนเรื่องเสียงเพลงนะหรือ มันก็เป็นแค่การจัดฉาก เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ปล่อยให้คุณเดินเข้ามาทางประตูไวโอพินั้นก็เป็นคนของผม และเขาก็อันตรายจนหายตัวไปทันทีที่คุณเดินเข้าประตูบานนั้นมา”

บึกที่กะพริบตาสองครั้ง แล้วก็ก้าวเข้ามาใกล้ผม ผมไม่ถอยแม้แต่นิ้วเดียว

“นี่มันเรื่องอะไรกัน” เขาทถามผม

“ผมจะเตะกันคุณ เท็ดดี”

โอ้...ตอนนี้เขาฉีกยิ้มกว้างมาก “คุณเนี่ยนะ” หน้าอกเขามีขนาดประมาณกำแพงหน้าของสนามสควอช เขาขยับเข้ามายืนค้ำหัวผม และมองลงมาด้วยสีหน้ามาดมั่นของคนตัวใหญ่ที่มีอำนาจผู้ซึ่งไม่เคยต้องลงมือต่อสู้และไม่เคยถูกทำร้ายด้วยซ้ำด้วยขนาดตัวของเขา มุกในการต่อสู้แบบมือสมัครเล่นที่บิกกีใช้เป็นประจำก็คือ กอดดันคู่ต่อสู้ด้วยรูปร่างใหญ่ยักษ์ของเขา จากนั้นก็เฝ้ามองคู่ต่อสู้ต่อไปเอง

แน่นอนว่าผมไม่พอ ผมเหว่นคอสบตาเขา และเป็นครั้งแรกที่ผมเห็นความกลางแกลงใจเริ่มครอบคลุมสีหน้าของบิกกี

ผมไม่รอช้า

เขาพลาดแล้วที่กอดดันผมแบบนี้ มันทำให้การเริ่มลงมือของผมอยู่ในระยะใกล้และง่ายมาก ผมรวบปลายนิ้วทั้งห้านิ้วของมือขวาให้เหมือนหัวธนู แล้วก็พุ่งเข้าไปใส่คอของบิกกี เสียงขลุ่ยกลิ้งในคอตั้งขึ้น ในขณะที่เดียวกันผมก็เตะไซด์คิกแบบต่ำๆ หรือเรียกว่าเตะตัดล่างโดยให้หลังเท้าผมกระแทกเข้ากับด้านข้างของหัวเข่าขวาของเขา ซึ่งผมรู้จากการค้นข้อมูลมาว่าเขาเคยผ่านการผ่าตัดรักษาเส้นเอ็นไขว้หน้าข้อเข่าฉีกขาดมาแล้วสองครั้ง

ผมได้ยินเสียงดังกร๊อบ

บิกกีล้มลงเหมือนต้นโอ๊ก

ผมยกขาขึ้นใช้สันเท้ากระแทบเขาอย่างแรง

เขาร้องลั่น

ผมเตะอีกครั้ง

เขาร้องอีก

ผมเตะอีก

เขาเงียบ

ผมจะไม่บังคับให้คุณต้องทนฟังส่วนที่เหลือ

ยี่สิบนาทีต่อมา ผมมาถึงงานปาร์ตี้ของสแวกก์ แด็ดดี เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยรีบพาผมไปที่ห้องด้านหลัง มีคนแค่สามประเภทเท่านั้นที่เข้ามาในนี้ได้...คนสวย คนดัง และคนกระเป๋าทน

เราปาร์ตี้กันอย่างเมามันจนถึงตีห้า แล้วรถลีมูซีนสี่ตำคันหนึ่งก็พา
สแวกก์กับผมไปสนามบิน ซึ่งเครื่องบินเจ็ตส่วนตัวเติมน้ำมันแล้วจอดรออยู่

สแวกก์นอนหลับตลอดเที่ยวบินกลับสู่นิวยอร์กซิตี้ ผมอาบน้ำ...ใส่
เครื่องบินเจ็ตของผมมีห้องอาบน้ำ...ผมโกนหนวด แล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นสูท
นักธุรกิจของคิตัน เค50 สีเทาเลยกางปลา¹

พอเครื่องบินลงจอด รถลีมูซีนสี่ตำสองคันก็จอดรออยู่แล้ว สแวกก์
ทั้งจับมือและสวมกอดผมว่านายเพื่อบอกลา เขานั่งรถลีมูซีนคันหนึ่งไป
คฤหาสน์ของเขาที่แอลไพน์ ผมนั่งรถลีมูซีนอีกคันตรงกลับออฟฟิศของผม
บนตีกระฟ้าสี่สิบแปดชั้นบนถนนปาร์คเวนิเวียนมิดทาวน์ ตระกูลผมเป็น
เจ้าของอาคารลોક-ฮอว์นนับตั้งแต่มันสร้างเสร็จในปี 1967

ระหว่างชั้นลิฟต์ ผมแวะที่ชั้นสี่ พื้นที่ชั้นนี้เคยเป็นออฟฟิศของบริษัท
ตัวแทนนักกีฬาที่เพื่อนสนิทของผมบริหารอยู่ แต่เขาไปบริษัทไปเมื่อสองสามปี
ก่อน ผมปล่อยให้ออฟฟิศนี้ว่างอยู่นานมากเพราะผมยังคงมีความหวังอยู่เสมอ
ผมมั่นใจว่าเพื่อนผมจะต้องเปลี่ยนใจ และกลับมา

แต่เขาไม่เปลี่ยนใจ เราจึงเดินทางต่อไป

ผู้เช่ารายใหม่คือบริษัทฟิชเชอร์แอนด์พรีดแมน ซึ่งโฆษณาตัวเองว่า
เป็น “สำนักงานกฎหมายว่าด้วยสิทธิของ ‘เหยื่อ’” เว็บไซต์ของพวกเขาที่
เอาชนะใจผมได้ดูเหมือนจะระบุได้เฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้นว่า

เราช่วยคุณกระแทกเข้าไปใส่จุดยุทธศาสตร์ของพวกกล่องละเมิด

พวกสะกดรอยตาม พวกคนชั่ว พวกเกเรียน พวกวิดถาวร

และพวกโรคจิตทั้งหลาย

ผมเป็นหุ้นส่วนที่ลงทุนแบบไม่เข้าไปยุ่งกับกิจการของบริษัทนี้ด้วย
เช่นเดียวกับที่ผมเคยเป็นหุ้นส่วนของบริษัทตัวแทนนักกีฬาที่เคยเช่าที่นี้ ผม

¹ คิตันก่อตั้งปี 1968 เป็นร้านสูทที่รวมดีไซเนอร์ชื่อดังมากมาย ปีหนึ่งจะตัดสูท 22,000
ตัว ทุกตัวต้องใช้เวลายับไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าชั่วโมง ผ้าแต่ละชิ้นต้องผ่านมือช่างไม่ต่ำกว่าสี่สิบห้าคน
เป็นสูทที่มีราคาแพงมาก เช่น สูทคิตัน เค50 ราคา 60,000 เหรียญ

ห้ามใจไม่อยู่จริง ๆ

ผมเคาะประตู เมื่อเซดี้ พิชเซอร์ พูดว่า “เชิญค่ะ” ผมก็เปิดประตู แล้วยื่นหน้าเข้าไปข้างใน

“ยุ่งอยู่หรือ” ผมถาม

“ฤดูกาลนี้มีพวกโรคจิตเยอะมาก” เซดี้ตอบโดยไม่เงยหน้าขึ้นจากคอมพิวเตอร์

แน่นอนว่าเธอพูดถูก ผมถึงได้ลงทุนด้วยใจละ ผมรู้สึกดีเกี่ยวกับงานที่พวกเขาทำในการเป็นทนายให้ผู้ที่ถูกข่มขู่และถูกทำร้าย แต่ผมยังมองด้วยว่าพวกผู้ชาย (มันมักจะเป็นผู้ชายเสมอ) ที่มีความไม่มั่นใจจึงชอบใช้ความรุนแรงกำลังเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ

ในที่สุดเซดี้ก็ขายตามองมาทางผม “ฉันคิดว่าคุณไปดูการแข่งขันกีฬาที่อินเดียแนโพลิส”

“ใช่”

“อ้อ ใช่ เครื่องบินเจ็ตส่วนตัว บางครั้งฉันก็ลืมไปว่าคุณรวยแค่ไหน”

“คุณไม่ลืมหรือ”

“จริงค่ะ สรุปรว่ามีอะไรหรือเปล่าคะ”

เซดี้ใส่แว่นตาบรรณารักษ์ที่ดูเช็กชื่อกับเสื้อสูทและกางเกงเข้าชุดกัน สีชมพูรัดรูปอวดสวนโค้งส่วนเว้า เซดี้อธิบายให้ผมฟังว่าเธอตั้งใจแต่งตัวแบบนี้ ตอนที่เซดี้เริ่มเป็นตัวแทนของกลุ่มสตรีที่ถูกกดขี่ทางเพศและถูกทำร้ายร่างกาย มีคนบอกให้เธอแต่งตัวแบบอนุรักษ์นิยมด้วยเสื้อผ้าสีทึม ๆ ที่ไม่อวดรูปทรงเพื่อให้ดู “ใสซื่อ” ซึ่งเซดี้มองว่ามันเป็นการกล่าวโทษเหยื่อ² มากขึ้นไปอีก

ปฏิกิริยาตอบสนองของเธอคืออะไร ทำในทางตรงกันข้ามอย่างไรละ

ผมไม่แน่ใจว่าจะปะทุทางเข้าสู่เรื่องนี้อย่างไรดี ผมจึงพูดแค่ว่า “ผมได้ยินมาว่าลูกความคนหนึ่งของคุณถูกส่งตัวเข้าโรงพยาบาล”

² การที่เหยื่ออาชญากรรมถูกกล่าวโทษว่ามีส่วนหรือเป็นต้นเหตุทั้งหมดของความรุนแรงที่เกิดขึ้น เช่น แต่งตัวโป๊ เป็นต้น

คำพูดนี้เรียกความสนใจจากเธอได้ทันที

“คุณคิดว่ามันจะเหมาะสมไหมที่จะส่งอะไรบางอย่างไปให้เธอ” ผมถาม

“อย่างเช่นอะไรคะ วิน”

“ดอกไม้ ช็อกโกแลต...”

“เธออยู่ในห้องไอซียูนะ”

“ตุ๊กตาสัตว์นึ่มๆ ลูกโป่ง”

“ลูกโป่งเนียนะ”

“แค่อะไรบางอย่างที่ทำให้เธอรู้ว่าเราคิดถึงเธอ”

เซดี้เบนสายตากลับไปมองจอคอมพิวเตอร์ “สิ่งเดียวที่ลูกความของเราต้องการคือสิ่งที่ดูเหมือนเราให้เธอไม่ได้ นั่นคือความยุติธรรม”

ผมอ้าปากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายผมก็เงียบ ผมเลือกที่จะให้ดุลยพินิจที่ดีกับสติปัญญาอยู่เหนือความสบายใจและความอวดเบ่งของผม ตอนผมหันหลังจะกลับออกไปก็เห็นคนสองคน...ชายหนึ่ง หญิงหนึ่ง...กำลังเดินตรงมาหาผมอย่างมีจุดประสงค์

“วินด์เซอร์ ฮอร์น ลีอควู้ด ไซ้ไหมคะ” ฝ่ายหญิงถาม

ยังไม่ทันที่ทั้งคู่จะควักตราออกมา ผมก็รู้ว่าพวกเขาเป็นเจ้าหน้าที่พิทักษ์กฎหมาย

เซดี้ก็ดูออกเช่นกัน เธอลุกขึ้นยืนโดยอัตโนมัติแล้วเดินมาหาผมแน่นอนว่าผมมีนายทนายความเป็นกะตัก แต่ผมใช้ในเรื่องธุรกิจเท่านั้น ถ้าเป็นกรณีเรื่องส่วนตัว เพื่อนซี้ของผมที่เป็นตัวแทนนักกีฬาและเป็นนายทนายความที่เคยเช่าออฟฟิศนี้จะก้าวเข้ามาทำหน้าที่นี้เสมอ เพราะผมไวใจเขาเต็มร้อย แต่เวลานี้เขาไม่ได้ทำหน้าที่นี้แล้ว มันจึงดูเหมือนว่าเซดี้ขยับเข้ามาจับบั้นท้ายโดยสัญชาตญาณ

“วินด์เซอร์ ฮอร์น ลีอควู้ด ไซ้ไหมคะ” ผู้หญิงคนนั้นถามอีกครั้ง

นั่นคือชื่อของผม แต่ถ้าจะให้ถูกต้องจริงๆ ชื่อเต็มของผมคือ วินด์เซอร์ ฮอร์น ลีอควู้ด ที่สาม ชื่อผมก็บอกอยู่แล้วว่าผมเป็นเศรษฐีเก่า และผมก็ดูสมเป็นเศรษฐีเก่าจริงๆ ด้วยผิวพรรณแดงเรื่ออย่างคนมีสุขภาพดี เรือผมลึบลอนด์ที่เริ่มเป็นสีเทา เครื่องหน้าที่ดูเป็นผู้ดีชั้นสูง และบุคลิกที่

ค่อนข้างสง่างาม ผมไม่ปิดบังสิ่งที่ผมเป็น และผมไม่รู้ว่าผมจะปิดบังได้ไหม
ผมนึกสงสัยว่าผมทำพลาดเรื่องบิกที่ได้อย่างไร ผมเก่งก็จริง และ
เก่งมากด้วย แต่เชื่อว่าผมจะไม่มีโอกาสพลาด

ถ้าเช่นนั้นผมพลาดตรงไหน

ตอนนี้เซดี้แทบจะมายืนอยู่ข้างผมแล้ว ผมรอฟัง แทนที่ผมจะเป็น
คนตอบ ผมปล่อยให้เธอตอบแทนว่า “ใครอยากรู้มีทราบ”

“ฉันคือเจ้าหน้าที่สืบสวนพิเศษของเอฟบีไอ คาเรน ยัง” ผู้หญิงคนนั้น
ตอบ

ยังเป็นคนผิวสี เธอใส่เสื้อเซตสีน้ำเงินเข้มที่มีกระดุมปลายปกเสื้อ
ทับด้วยเสื้อแจ็กเก็ตหนังเข้ารูปสีน้ำตาลแดงคอนกรีต ดูทันสมัยมากสำหรับ
เจ้าหน้าที่เอฟบีไอ

“และนี่คือคู่มือของฉัน เจ้าหน้าที่สืบสวนพิเศษ จอร์จ โลเปซ”

โลเปซดูเป็นคนบ้าน ๆ มากกว่า สูทของเขาเป็นสีเทาเหมือนสีทางเท้า
เปียก ๆ เนกไทสีแดงต่าง ๆ ดูแย้

ทั้งสองแสดงตราให้ผมดู

“นี่มันเรื่องอะไรกัน” เซดี้ถาม

“เราอยากคุยกับมิสเตอร์ลิวคั๋วด์”

“เรื่องนี้ฉันรู้” เซดี้ตอบเสียงจิกกัดเล็กน้อย “แต่ว่ามันเรื่องอะไรกัน”

เจ้าหน้าที่ที่ยิ้มพลางเก็บตรากลับเข้ากระเป๋า “เรื่องฆาตกรรมค่ะ”

แล้วเราก็มาถึงทางตันชนิดๆ เจ้าหน้าที่ยังและโลเปซต้องการพาผมไปที่ไหนสักแห่งโดยไม่ยอมอธิบายอะไรเพิ่มเติม เซดีไม่เห็นด้วย ในที่สุดผมต้องเข้าไปใกล้เกลี้ย แล้วเราก็ตกลงกันได้ในระดับหนึ่ง คือผมจะไปกับพวกเขา แต่ผมจะไม่ยอมให้พวกเขาสอบปากคำหรือตั้งคำถามใดๆ โดยไม่มีทนายอยู่ด้วย เซดีซึ่งฉลาดเกินวัยสามสิบของเธอไม่ชอบข้อตกลงนี้ เธอจึงผมไปด้านข้างแล้วพูดว่า “ถึงยังไงพวกเขาก็ต้องซักถามคุณอยู่ดี”

“ผมรู้ นี่ไม่ใช่การขiongแวะกับเจ้าหน้าที่ครั้งแรกของผม” และไม่ใช่ว่าครั้งที่สองหรือครั้งที่สามหรือ...แต่เซดีไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องนี้ ผมไม่อยากถ่วงเวลาต่อไป และไม่ยอม “มีทนาย” ด้วยเหตุผลสามข้อ ข้อแรก เซดีมีนัดต้องไปศาล และผมไม่อยากรั้งเธอไว้ ข้อสอง ถ้าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับ “บิกกี” เท็ดดี ลียงส์ จริงๆ ผมก็ไม่อยากให้เซดีได้ยินเรื่องนี้แบบซึ่งๆ หน้า ด้วยเหตุผลบางอย่าง ข้อสาม ผมอยากรู้เรื่องการฆาตกรรมครั้งนี้ ผมมีความมั่นใจในตัวเองสูงจนผิดธรรมชาติ แน่จริงก็ฟ้องผมสิ

พอขึ้นรถแล้ว เราก็เดินทางไปยังย่านอัปทาวน์ทางตอนบนของเมืองโลเปซซัป ยังนั่งข้างเขา ผมนั่งเบาะหลัง นำแปลกพอสสมควรที่ความกระวนกระวายใจพวยพุ่งออกจากตัวพวกเขาราวกับเป็นโซนาร์ที่จับต้องได้ ทั้งคู่พยายามทำตัวเป็นมืออาชีพ ซึ่งพวกเขาก็เป็นจริง แต่ภายใต้ความเป็นมืออาชีพนี้ผมรู้สึกได้ถึงกระแสคลื่นใต้น้ำ ฆาตกรรมครั้งนี้มีบางอย่าง

แตกต่างกันไป บางอย่างที่ผิดปกติ พวกเขา กำลังพยายามปิดบัง แต่ความ
 ตื่นเต้นของพวกเขาเป็นเหมือนสารฟีโรโมนที่ผมได้กลิ่นชัด

โลเปซกับยังเริ่มต้นด้วยการปฏิบัติต่อผมด้วยความเงียบ ทฤษฎีนี้
 ค่อนข้างธรรมดามาก คนส่วนใหญ่ไม่ชอบความเงียบ และจะพยายามทำ
 ทุกอย่างเพื่อทำลายความเงียบ รวมถึงการพูดอะไรบางอย่าง เช่น การ
 กล่าวโทษตัวเอง

ผมแทบจะรู้สึกเหมือนถูกดูหมิ่นที่พวกเขา กำลังพยายามใช้มุกนี้กับผม
 แต่แน่นอนว่าผมไม่หลงกล ผมเอนหลังพิงพนักเบาะหลัง ประสาน
 นิ้วมือ และมองออกนอกหน้าต่างรถราวกับว่าผมเป็นนักท่องเที่ยวที่เพิ่ง
 เดินทางมาเยือนเมืองใหญ่ที่ชั่วร้ายแห่งนี้ เป็นครั้งแรก

ในที่สุดยังก็พูดขึ้นว่า “เรารู้เรื่องคุณ”

ผมล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อสูทแล้วกดปุ่มโทรศัพท์ของผม เวลานี้
 การสนทนากำลังถูกบันทึกแล้ว มันจะตรงไปที่คลาวด์ เพื่อว่าหนึ่งในแอปปีโอ
 เพื่อนใหม่ของผมคุณนี่จับได้ว่าผมกำลังบันทึกเสียง แล้วขอให้ผมลบข้อความ
 เสียงหรือไม่ก็ทำลายโทรศัพท์ของผมทิ้ง

คนอย่างผมเตรียมพร้อมเสมอ

เจ้าหน้าที่ยังหันมามองหน้าผม “ฉันบอกว่าคุณรู้เรื่องคุณ”

ผมเงียบ

“คุณเคยทำงานบางอย่างให้หน่วยงานของเรา” เธอพูดต่อ

ผมประหลาดใจที่พวกเขา รู้เรื่องความสัมพันธ์ของผมกับสำนักงาน
 สืบสวนกลางของสหรัฐอเมริกา แต่ผมไม่แสดงออก ผมทำงานให้กับแอปปีโอ
 ทันทีที่ผมเรียนจบจากมหาวิทยาลัยดีค แต่งานของผมเป็นความลับอย่างสูง
 การที่มีใครบางคนบอกพวกเขา...ซึ่งต้องเป็นบางคนในระดับเบื้องต้น...ทำให้
 ผมรู้ว่าคดีฆาตกรรมนี้ไม่ใช่คดีธรรมดาโดยสิ้นเชิง

“ได้ยินว่าคุณเก่ง” โลเปซพูดพลางสบตาผมในกระจกมองหลัง

พวกเขาเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจากที่ปฏิบัติต่อผมด้วยความเงียบ
 ไปเป็นป้อยอ แต่ผมก็ยังคงไม่พูดอะไร

เราขับรถไปจนถึงเซ็นทรัลปาร์คเวสต์ซึ่งเป็นถนนบ้านผม เวลานี้

ดูเหมือนเดิมพันต่ำมากที่ฆาตกรรมครั้งนี้จะเกี่ยวข้องกับบิกกี เหตุผลข้อที่หนึ่ง ผมรู้ว่าบิกกีไม่ตายแม้ว่าจะไม่เหมือนเดิม เหตุผลข้อที่สอง ถ้าเอพีโออยากถามอะไรผมบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ เราจะต้องไปย่านดาวนัทวอร์นมุ่งตรงไปยังสำนักงานใหญ่ของพวกเขาที่เลขที่ 26 เฟเดอรัลพลาซ่า แต่ที่นี่เรากำลังเดินทางไปในทิศทางตรงกันข้าม เรากำลังไปทางบ้านของผม ในตึกโคโคตาบนหัวมุมถนนเซ็นทรัลปาร์คเวสต์ตัดกับถนนสายเจ็ดสิบสอง

ผมพิจารณาข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ เวลานี้ผมอยู่คนเดียว ดั่งนั้นเหยื่อจึงต้องไม่ใช่คนรักผม อาจเป็นไปได้ว่าศาลอนุมัติออกหมายค้นที่พิทักษ์ภัยของผม และเจออะไรบางอย่างที่ใช้กล่าวโทษผมได้ อะไรบางอย่างที่พวกเขาอยากจะใช้เล่นงานผม แต่เรื่องนี้ก็ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้เช่นกัน ยามเฝ้าประตูของดาโคตาคนใดคนหนึ่งจะต้องเตือนผมว่ามีกรงกบฏแบบนี้ สัญญาณกันขโมยที่ผมซ่อนไว้จะต้องแจ้งเตือนผมทางโทรศัพท์ และผมก็ไม่ประมาทพอที่จะทิ้งอะไรที่อาจโยงใยมาถึงตัวผมให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเจอ

ผมต้องประหลาดใจเมื่อโลเปซขับพาเราผ่านดาโคตาไปโดยไม่จอด เราขับต่อขึ้นไปยังย่านอัปทาวน์ต่อ หกช่วงตึกต่อมาเราก็มาถึงพิพิธภัณฑสถานประวัติศาสตร์ธรรมชาติ ผมเห็นรถตรวจการณ์ของกรมตำรวจนิวยอร์กสองคันจอดอยู่หน้าตึกเบเรสฟอร์ด ซึ่งเป็นอาคารพาร์ทเมนต์ยุคก่อนสงครามที่สวยงามอีกแห่งบนถนนสายแปดสิบเอ็ด

โลเปซกำลังมองผมในกระจกมองหลัง ผมมองตอบเขาพลางขมวดคิ้ว

คนเฝ้าประตูของตึกเบเรสฟอร์ดใส่เครื่องแบบที่ดูเหมือนว่าได้รับแรงบันดาลใจจากพวกนายพลรัสเซียปลายยุคเจ็ดศูนย์ ขณะที่โลเปซชะลอลงจอด ยังก็หันมาถามผมว่า “คุณรู้จักใครในตึกนี้บ้างไหม”

คำตอบของผมคือรอยยิ้มกับความเสียบ

เธอสายหน้า “ไม่เป็นไร เราไปกันเถอะ”

โลเปซชวนาบขวาและยังชวนบข้ายขณะที่พวกเขาพาผมเดินผ่านลิบบบี้ หินอ่อนตรงเข้าลิฟต์ผนังปูไม้ที่เปิดรออยู่แล้ว เมื่อยังกดปุ่มขึ้นชั้นบนสุด ผมก็รู้ทันทีว่าเรากำลังขึ้นไปยังชั้นสูง ๆ ของพวกไฮโซที่เปรี๊ยะเหมือนการขึ้นไปบนยอดเขาสูงที่มีออกซิเจนในอากาศน้อยมาก ผมหมายถึงทั้งในเชิงเปรี๊ยะเทียบ

ในความเป็นจริง และที่สำคัญที่สุดในแง่ของเงินๆ ทองๆ พนักงานคนหนึ่ง
 ของผมซึ่งเป็นรองประธานบริษัทหลักทรัพย์ลีโอค-ฮอร์นเป็นเจ้าของอพาร์ทเมนต์
 แบบ “หกห้องคลาสสิก”¹ บนชั้นสี่ของเบเรสฟอร์ดที่มองเห็นวิวแบบลิมิเต็ด
 ของสวนสาธารณะ เขาจ่ายกว่าห้าล้านดอลลาร์เพื่อสิ่งนี้

เจ้าหน้าที่ยังหันมาถามผมว่า “พอจะเดาออกไหมว่าเรากำลังจะไปไหน
 กัน”

“ขึ้นข้างบนใช่ไหม” ผมตอบ

“ตกลงนะ”

ผมกะพริบตาปริบ ๆ อย่างสงบเสงี่ยม

“ชั้นบนสุด” เธอพูด “เคยขึ้นไปบนนั้นมาก่อนไหม”

“เชื่อว่าจะไม่เคย”

“คุณรู้ไหมว่าใครพักอยู่บนนั้น”

“เชื่อว่าจะไม่รู้”

“ฉันคิดว่าเศรษฐกิจอย่างพวกคุณรู้จักกันหมดเสียอีก”

“ทัศนคติแบบเหมารวมนี้ผิด” ผมพูด

“แต่คุณเคยมาที่ตึกนี้มาก่อนใช่ไหม”

ประตูลิฟต์เปิดออกพร้อมเสียงตึงก่อนที่ผมจะต้องเปลืองแรงตอบ
 ผมคิดว่าลิฟต์จะต้องเปิดออกสู่อพาร์ทเมนต์หรู เพราะปกติแล้วลิฟต์จะต้อง
 เปิดตรงเข้าสู่ห้องเพนต์เฮาส์สวีท แต่เรากลับเจอทางเดินมืดสลัว วอลล์เปเปอร์
 เป็นผ้าเนื้อหนาสีน้ำตาลอมแดง ประตูที่เปิดทิ้งไว้ทางขวามือนำไปสู่บันไดเวียน
 เหล็กดัด โลเปซขึ้นไปก่อน ยังทำมือบอกให้ผมตามไป ผมทำตาม

มีชายอยู่ทั่วทุกหนแห่ง

ตั้งนิตยสารเก่า หนังสือพิมพ์เก่า และหนังสือเก่าสูงหกฟุตวางกองอยู่
 ทั้งสองฝั่งของบันได ทำให้เราต้องเดินเรียงเดี่ยวขึ้นไป แต่ถึงกระนั้นเราก็ก็น่า
 ต้องเดินเอี้ยวตัวเพื่อผ่านช่องบันไดแคบๆ ผมเห็นนิตยสาร *ไทม์* ฉบับหนึ่ง

¹ เป็นคำที่ใช้เรียกอพาร์ทเมนต์ที่สร้างในยุคก่อนสงคราม ในอพาร์ทเมนต์มีหกห้อง
 ประกอบด้วย ห้องครัว ห้องนั่งเล่น ห้องอาหาร สองห้องนอน และห้องคนรับใช้

จากปี 1998 ด้วย

ในนี้กลิ่นเหม็นมากจนหายใจแทบไม่ออก

ไม่มีกลิ่นอะไรเหม็นเหมือนกลิ่นร่างกายมนุษย์ที่กำลังเน่าเปื่อย มัน
เป็นคำพูดจำเจ แต่เป็นคำพูดจำเจที่มีพื้นฐานความจริง เจ้าหน้าที่ยังกับโลเบช
ยกมือปิดปากปิดจมูกทั้งคู่ แต่ผมไม่ปิด

ตึกเบเรสฟอร์ดมีหอเล็กๆ ลีห่อ แต่ละหออยู่บนแต่ละมุมของตึก เรา
เดินขึ้นไปถึงหัวบันไดของหอทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ใครก็ตามที่อาศัย
อยู่ที่นี่ (หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องมากขึ้นก็อาจจะต้องพูดว่าเคยอาศัยอยู่ที่นี่)
และอยู่สูงบนชั้นบนสุดของหนึ่งในอาคารอันทรงเกียรติที่สุดของแมนฮัตตัน
ต้องเป็นนักสะสมตัวพ่อ เราขยับตัวแทบไม่ได้ เจ้าหน้าที่เทคนิคของแผนก
อาชญากรรมสี่คนในเครื่องแต่งกายเต็มยศและใส่หมวกคลุมผม กำลัง
พยายามรื้อและปีนข้ามกองข้าวของระเกะระกะ

ศพถูกใส่ถุงรูดซิปไว้เรียบร้อยแล้ว ผมประหลาดใจที่พวกเขายังไม่ย้าย
ศพออกจากที่นี่ แต่ทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้มันก็แปลกพิลึกอยู่แล้ว

ผมยังไม่รู้เลยว่าทำไมผมถึงมาอยู่ที่นี่

เจ้าหน้าที่ยังเอารูปถ่ายใบหนึ่งให้ผมดู ซึ่งผมสันนิษฐานว่าเป็นรูป
ผู้ตาย เขาอนหลับตา ผ่าสีขาวคลุมร่างขึ้นมาถึงคาง เขาเป็นชายสูงอายุ
ผิวขาวจนเป็นสีเทา ผมกล้าพูดว่าเขาต้องอยู่ในวัยเจ็ดสิบต้นๆ เขาเป็น
คนหัวล้านตรงกลางแบบหัวไข่ดาวและมีผมสีเทาขึ้นรอบๆ แต่จะคมมากตรง
ข้างหู เศราของเขาดกหนาหยิกสลายและเป็นสีขาวมอๆ มันจึงดูเหมือนกับว่า
ตอนที่ถูกล่ามรูปนี้เขากำลังกินแคะอยู่

“คุณรู้จักเขาไหม” ยังถาม

ผมเลือกที่จะตอบความจริง “ไม่รู้จัก” ผมส่งรูปคืน “เขาเป็นใคร”

“เหยื่อ”

“ใช่ ผมก็คิดแบบนั้นแหละ ขอขอบคุณ ผมหมายถึงชื่อเขา”

เจ้าหน้าที่ทั้งสองสบตากัน “เราไม่รู้”

“คุณถามผู้เช่าหรือยัง”

“เราเชื่อว่า...” ยังตอบ “เขาคือผู้เช่า”

ผมรอฟัง

“บริษัทแอลแอลซี² ที่มีแต่ชื่อและไม่อาจตามรอยได้บริษัทหนึ่ง ชื่อห้องนี้ไว้เมื่อเกือบสามสิบปีก่อน”

ไม่อาจตามรอยได้ ผมรู้จักเรื่องนี้ดีเหลือเกิน ผมเองก็ใช้เครื่องมือทางการเงินทำนองเดียวกันนี้อยู่บ่อยๆ แม้ว่าจะไม่ได้เน้นเรื่องการหลบเลี่ยงภาษี แต่มันก็มักจะเป็นผลพลอยได้ที่ตามมา ในกรณีของผม...ซึ่งดูเหมือนว่าจะเป็นกรณีเดียวกับของนักสะสมผู้จากไปแล้วของเราคนนี้...การกระทำแบบนี้มันเป็นเรื่องของการปิดบังตัวตนมากกว่า

“ไม่มีบัตรประจำตัวหรือ” ผมถาม

“เรายังไม่เจอ”

“พนักงานในตึก...”

“เขาอยู่คนเดียว ข้าวของที่ส่งมาจะถูกวางไว้ที่เชิงบันได ตึกนี้ไม่มีกล้องวงจรปิดบนทางเดินชั้นบน หรือถ้ามีพวกเขาก็ไม่ยอมรับว่ามี ค่าส่วนกลางจะถูกจ่ายตรงเวลาจากแอลแอลซี พวกคนเฝ้าประตูบอกว่าเฮอริมิต... สมญานามที่พวกเขาตั้งให้ชายคนนี้...เป็นคนรักสันโดษขั้นสุด เขาไม่ค่อยออกไปข้างนอก เวลาที่เขาออก เขาจะซุกหน้าไว้ในผ้าพันคอ และจะออกทางประตูลับใต้ดิน ผู้จัดการเพิ่งเจอศพเขาเมื่อเช้านี้หลังจากที่กลิ่นเริ่มลอยลงไปชั้นล่าง”

“และไม่มีใครในตึกรู้เลยว่าเขาเป็นใครอย่างนั้นหรือ”

“ตอนนี้ยังไม่มีใครรู้” ยังตอบ “แต่เรากำลังเคาะประตูถามทีละห้องอยู่”

“ดังนั้นคำถามที่ชัดเจนคือ...” ผมพูด

“คืออะไร”

“ผมมาที่นี่ทำไม”

“ห้องนอน”

ดูเหมือนว่าเจ้าหน้าที่ยังคาดหวังให้ผมตอบ แต่ผมไม่ตอบ

² แอลแอลซี หรือ LLC ย่อมาจาก Limited Liability Company หรือบริษัทรับผิด จำกัด ก่อตั้งขึ้นโดยมีสองธุรกิจขึ้นไปมารวมตัวกันเป็นหุ้นส่วน ผู้ถือหุ้นแต่ละรายจะรับผิดชอบหนี้สินของบริษัทไม่เกินมูลค่าที่ตัวเองถืออยู่

“ไปกับเรา”

ขณะที่เราเริ่มเดินไปทางขวา ผมก็เห็นวิวอาคารห้องฟ้าจำลองทรงกลมใหญ่ยักษ์ของพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์ธรรมชาติบนฝั่งตรงข้ามถนนได้ และทางซ้ายคือเซ็นทรัลปาร์คที่ดูสวยงามน่าประทับใจมาก อพาร์ทเมนต์ของผมนั้นเห็นวิวที่ค่อนข้างน่าอัศจรรย์ของสวนสาธารณะแห่งนี้ด้วยเช่นกัน แต่ตึกดาโคตาสูงแค่เก้าชั้นในขณะที่ตอนนี้เรากำลังอยู่สูงกว่าชั้นที่ยี่สิบ

ผมไม่ใช่คนที่ประหลาดใจอะไรง่าย ๆ แต่เมื่อก้าวเข้าไปในห้องนอนและเมื่อเห็นเหตุผลแล้วว่าทำไมพวกเขาถึงพาผมมาที่นี่ ผมถึงกับชะงัก ผมไม่ขยับ เพียงแค่จ้องมองเฉย ๆ ผมกำลังหวนกลับไปหาอดีต รวบรวมว่าภาพตรงหน้าผมเป็นประตูดมตี ผมกลับไปเป็นเด็กอายุแปดขวบที่แอบเข้าไปในห้องนั่งเล่นของคุณปู่ที่คฤหาสน์ลือลือคิ้วด์ ญาติ ๆ คนอื่นยังอยู่ในสวน ผมใส่สูทสีดำและยืนอยู่ตามลำพังบนพื้นไม้ปาร์เกต์สวยหรู เรื่องนี้เกิดขึ้นก่อนการแตกสลายของครอบครัวเรา ถ้าผมมองย้อนกลับไปในตอนนั้น มันคือช่วงเวลาของรอยร้าวครั้งแรกของครอบครัวเราอย่างแท้จริง มันเป็นช่วงงานศพของคุณปู่ ห้องนั่งเล่นที่เป็นห้องโปรดของคุณปู่ห้องนี้ถูกพ่นสเปรย์อะไรบางอย่างที่เป็นสเปรย์ฆ่าเชื้อมากจนเกินเหตุ แต่กลิ่นไปป์ของคุณปู่ที่เคยคุ้นและให้ความสบายใจยังคงอยู่ ผมสูดดมอย่างอึมอึมพลางเอื้อมมือไปลองแตะแก้อั้วหนึ่งตัวโปรดของคุณปู่ และแทบจะคาดหวังให้คุณปู่ นั่งอยู่บนแก้อั้วตัวนี้ในเสื้อคาร์ดิแกน รองเท้าแตะ สบไปป์ และอะไรทำนองนั้น ในที่สุดเด็กแปดขวบอย่างผมก็รวบรวมความกล้าพอที่จะโหนตัวเองขึ้นไปนั่งบนแก้อั้วตัวสูงใหญ่ที่มีปีกสองข้างยื่นออกมาจากพนัก พอขึ้นไปนั่งได้แล้วผมก็เงยหน้าขึ้นมองกำแพงเหนือเตาผิงแบบที่คุณปู่ชอบทำบ่อย ๆ

ผมรู้ว่าเจ้าหน้าที่ยังกับโลเปซกำลังจับตาดูปฏิบัติการตอนนอนของผม “ที่แรก...” ยังพูด “เราคิดว่ามันต้องเป็นของปลอม”

ผมยังจ้องมองต่อไปเหมือนกับที่ผมเคยจ้องมองตอนอายุแปดขวบบนแก้อั้วหนึ่งตัวนั้น

“เราก็เลยตามตัวภัณฑารักษ์จากเมืงที่ที่อยู่ตรงข้ามสวนสาธารณะ” เธอพูดต่อ เมืงเป็นชื่อย่อของพิพิธภัณฑ์ศิลปะเมโทรโพลิแทน “เธออยากให้

เอาภาพนี้ลงจากกำแพงเพื่อเอาไปตรวจสอบบางอย่าง เพียงเพื่อความมั่นใจ แต่เธอค่อนข้างแน่ใจว่าภาพนี้เป็นของจริง”

ห้องนอนของนักสะสมคนนี้ดูตรงกันข้ามกับส่วนอื่นๆ ที่เหลือของห้องนี้ มันเป็นระเบียบเรียบร้อย มีพื้นที่ว่าง และคำนึงถึงประโยชน์ใช้สอย เตียงที่ตั้งชิดกำแพงจัดพับทุกอย่างเรียบร้อย ไม่มีหัวเตียง โต๊ะข้างเตียงไม่มีอะไร นอกจากแว่นตาสำหรับอ่านหนังสืออันหนึ่งกับหนังสือปกหนังอีกเล่ม เวลานี้ผมรู้แล้วว่าทำไมผมถึงถูกพาตัวมาที่นี่ เพื่อมาดูสิ่งเดียวที่แขวนอยู่บนกำแพง ภาพวาดสีน้ำมันที่มีชื่อว่า *เดอะเกิร์ลแอดเดอะเปียโน* วาดโดยโยฮันเนส เฟอร์เมอร์

ใช่ เฟอร์เมอร์คนนั้นแหละ และใช่ ภาพวาดนั้นแหละ

ผลงานชิ้นเอกชิ้นนี้ก็เหมือนกับผลงานภาพวาดอีกเพียงสามสิบสี่ภาพที่ยังเหลืออยู่ของเฟอร์เมอร์ที่เป็นภาพวาดขนาดเล็กสูงหนึ่งฟุตครึ่ง กว้างหนึ่งฟุตสี่นิ้ว แต่อัดแน่นไปด้วยความเรียบง่ายและความงดงามอย่างไม่อาจปฏิเสธได้ คุณปู่ทวดของผมชื่อ *เดอะเกิร์ล* ภาพนี้เมื่อเกือบหนึ่งร้อยปีก่อน และมันเคยแขวนอยู่ในห้องนั่งเล่นของคฤหาสน์ลือลือคู้ด เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ครอบครัวผมได้ให้ลือลือคู้ดแกลเลอรีที่ฟาวน์เดอร์สฮอลล์ในบริเวณมหาวิทยาลัยเฮเวอร์ฟอร์ดยืมภาพนี้ ซึ่งมีมูลค่ากว่า 200 ล้านเหรียญในราคามาตรฐานของปัจจุบันพร้อมกับผลงานชิ้นเอกอีกเพียงชิ้นเดียวที่เรามี คือภาพวาดที่ชื่อว่า *เดอะริดเดอร์* ของปีทัสโซ คุณอาจจะเคยอ่านเจอข่าวการโจรกรรมตอนกลางคืนมาแล้วก็ได้ ตลอดหลายปีมานี้มีข่าวปลอมอย่างต่อเนื่องว่ามีคนพบเห็นผลงานชิ้นเอกทั้งสองชิ้นนี้ ล่าสุดก็คือมีคนเห็นภาพของเฟอร์เมอร์บนเรือยอร์ชต์ที่เป็นของเจ้าชายในตะวันออกกลาง แต่เบาะแสเหล่านี้ไม่บังเกิดผลใดๆ ทั้งสิ้น (ผมตรวจสอบหลายเบาะแสด้วยตัวเองแล้ว) บางคนตั้งทฤษฎีว่า การโจรกรรมครั้งนี้เป็นฝีมือขององค์กรอาชญากรรมเดียวกับที่ขโมยผลงานศิลปะไปสิบสามชิ้น ซึ่งรวมไปถึงผลงานของเรมбранด์, มาเน, เดอกา และใช่ เฟอร์เมอร์ภาพหนึ่งจากพิพิธภัณฑ์อซิอาเบลลา สจวร์ต การ์ดเนอร์ ในบอสตัน

ไม่เคยมีใครพบผลงานที่ถูกขโมยไปในการโจรกรรมทั้งสองครั้งนั้น

จนกระทั่งตอนนี้

“คิดอะไรได้บ้างไหม” เจ้าหน้าที่ยังถาม

ผมได้เขavnกรอรูปเปล่าไว้ในห้องนั่งเล่นของคุณปู่ทั้งสองกรอบเพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อสิ่งที่ถูกขโมยไป และเพื่อเป็นคำมั่นสัญญาว่าสักวันหนึ่งผลงานชิ้นเอกทั้งสองชิ้นของคุณปู่จะต้องกลับคืนมา

ดูเหมือนว่าเวลานี้คำมั่นสัญญานั้นได้รับการเติมเต็มไปครึ่งหนึ่งแล้วเป็นอย่างดี

“ภาพปีกส์โซล่” ผมถาม

“ไม่มีวีแวน” ยังตอบ “แต่คุณก็คงเห็นแล้วว่า เรายังมีของให้ต้องค้นดูอีกเยอะ”

ภาพวาดของปีกส์โซมีขนาดใหญ่กว่ามาก สูงห้าฟุตกว่า และกว้างสี่ฟุตกว่า ถ้ามันอยู่ที่นั่นน่าจะมีคนเจอมันแล้ว

“คิดอะไรออกอีกไหม” ยังถาม

ผมชี้ไปที่กำแพง “ผมจะเอามันกลับบ้านได้เมื่อไหร่”

“ต้องใช้เวลาสักพัก คุณก็รู้ระเบียบปฏิบัติดีอยู่แล้ว”

“ผมรู้จักภัณฑารักษ์และนักบูรณะผลงานศิลปะที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก เขาชื่อปีแอร์-เอ็มมานูเอล โกลซ์ ผมอยากให้เขาเป็นคนดูแลผลงานชิ้นนี้”

“เรามีคนของเราอยู่แล้ว”

“ไม่ คุณเจ้าหน้าที่พิเศษ คุณไม่มี คุณยังยอมรับเองเลยว่าคุณคว้าตัวคนแบบส่งเดชจากเมืงเมื่อเช้านี้...”

“ไม่ใช่ส่งเดชนะ...”

“มันไม่ใช่การขอในเรื่องใหญ่โตอะไร” ผมพูดต่อ “คนของผมได้รับการศึกษาอย่างดีเกี่ยวกับวิธีพิสูจน์ว่าเป็นของจริงหรือเปล่า วิธีดูแล และถ้าจำเป็น เขาซ่อมแซมผลงานชิ้นเอกได้ดีแบบที่มีน้อยคนนักในโลกนี้ทำได้”

“เราจะตรวจสอบเรื่องนี้ดู” ยังตอบ เธอพยายามพาเราผ่านหัวข้อเรื่องนี้ “คิดอะไรออกอีกไหม”

“เหยื่อถูกรัดคอหรือถูกเชือดคอ”

ทั้งคู่สบตากันอีกครั้ง แล้วโลเปซก็กระแอมเบาๆ ก่อนตอบว่า “คุณ
รู้ได้...”

“ผ้าคลุมถึงคอเขา” ผมตอบ “ในรูปถ่ายที่คุณเอามาให้ผมดู ผมเดาว่า
เพื่อปิดบังบาดแผล”

“เราไม่คุยเรื่องนี้กันดีกว่า โอเคไหม” ยังถาม

“คุณรู้เวลาที่เหยื่อเสียชีวิตไหม” ผมถาม

“เราไม่คุยเรื่องนั้นด้วยจะดีกว่า”

สรุปสั้นๆ ก็คือ ผมตกเป็นผู้ต้องสงสัย

ผมไม่แน่ใจว่าเพราะอะไร แนนอนว่าถ้าผมเป็นคนทำเรื่องนี้ ผม
จะต้องเอาภาพวาดนี้ไปกับผมด้วย หรืออาจจะไม่ได้ ผมอาจฉลาดพอ
ที่จะฆ่าเขาแล้วทิ้งภาพวาดไว้ให้ตำรวจเจอ และส่งคืนให้ครอบครัวผม

“คุณคิดอะไรออกอีกบ้างที่จะช่วยเราได้” ยังถาม

ผมชี้แจงพูดถึงทฤษฎีที่เห็นได้ชัดอยู่แล้ว ตาฤๅษีคนนี้เป็นโจรขโมย
ผลงานศิลปะ เขาขายสิ่งที่ไม่ยอมมาส่วนใหญ่เป็นเงินสด ใช้กำไรที่ได้มาปิดบัง
ตัวตนของเขา ตั้งบริษัทเงาที่มีแต่ชื่อขึ้นมา และซื้ออพาร์ทเมนต์นี้ แต่เขา
เก็บภาพของเฟอร์เมร์ไว้กับตัวเองด้วยเหตุผลบางอย่าง ซึ่งเป็นไปได้มากกว่า
เพราะเขารักมัน หรือไม่ก็เพราะมันดังเกินกว่าจะขายได้ง่ายๆ

“สรุปว่า...” ยังพูดต่อ “คุณไม่เคยมาที่นี่มาก่อนใช่ไหม”

น้ำเสียงเธอฟังสบายใจเกินไป

“ว่าไง มิสเตอร์ลือคู๊ด”

น่าสนใจ เห็นได้ชัดว่าพวกเขาเชื่อว่าตนมีหลักฐานว่าผมเคยเข้ามา
ในอพาร์ทเมนต์นี้ แต่ผมไม่เคยมา มันยังเห็นได้ชัดอีกด้วยว่าพวกเขาใช้
ขั้นตอนผิดปกติในการนำตัวผมมายังสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมเพื่อให้ผม
ตั้งตัวไม่ติด ถ้าพวกเขาทำตามกฎระเบียบปกติของการสืบคดีฆาตกรรม
และพาผมเข้าห้องสอบปากคำ ผมจะต้องระวังตัวและปกป้องตัวเอง ผมอาจ
เรียกทนายด้านคดีอาชญากรรมมาด้วย

ช่วยบอกทีเถอะว่าสองคนนี้คิดว่าพวกเขามีหลักฐานอะไรที่จะมัดตัวผม

“ในนามของครอบครัว ผมรู้สึกขอบคุณคุณที่เจอภาพของเฟอร์เมร์

ผมหวังว่าเรื่องนี้จะนำไปสู่การพบเจอภพาวาดของปีศาจได้อย่างรวดเร็ว
ตอนนี้ผมพร้อมจะกลับออฟิศของผมแล้ว”

ยังกับโลเปซไม่ชอบที่ผมพูด ยังมองหน้าโลเปซแล้วพยักหน้า โลเปซ
เดินเข้าไปอีกห้อง

“สักครู่ละ” ยังพูดพลางล้วงมือเข้าไปในแฟ้ม แล้วหยิบรูปถ่ายออกมา
อีกใบ พอเธอเอาให้ดู ผมก็ต้องงุนงงอีกครั้ง

“คุณจำสิ่งนี้ได้ไหม มิสเตอร์ลือคู๊ด”

ผมตอบเพื่อถ่วงเวลาว่า “เรียกผมว่าวินก็ได้”

“คุณจำสิ่งนี้ได้ไหม วิน”

“คุณก็รู้ว่าผมจำได้”

“มันเป็นตราประจำตระกูลของคุณ ถูกต้องไหม”

“ใช่”

“เห็นได้ชัดว่าเราจะต้องใช้เวลายาวนานมากในการค้นอพาร์ทเมนต์ของ
เหยื่อ” ยังพูดต่อ

“คุณพูดไปแล้ว”

“แต่เราเจอของอย่างหนึ่งในตู้ในห้องนอนนี้” ยังยิ้ม ผมสังเกตว่าเขา
ยิ้มสวย “แค่อ่างเดียว”

ผมรอฟัง

โลเปซเดินกลับเข้ามาในห้องโดยมีเจ้าหน้าที่ตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ
คนหนึ่งถือกระเป๋าเดินทางหนังจะเข้ที่มีโลหะขัดมันขาว ผมจำมันได้ทันที
แต่ผมไม่อยากจะเชื่อ มันไม่สมเหตุสมผล

“คุณจำกระเป๋าเดินทางใบนี้ได้ไหม” ยังถาม

“ผมควรต้องจำได้งั้นหรือ”

แต่แน่นอนว่าผมจำได้ เมื่อหลายปีก่อนคุณป้าพลัมสั่งทำกระเป๋า
นี้ให้สมาชิกผู้ชายทุกคนในครอบครัว ทุกใบตกแต่งด้วยตราประจำตระกูลและ
อักษรย่อของชื่อพวกเรา ตอนที่คุณป้ามอบให้ผม...ตอนนั้นผมอายุสิบสี่...ผม
พยายามอย่างมากที่จะไม่ขมวดคิ้วนิ้วหน้า ผมไม่รังเกียจเรื่องความหรุและ
ความแพง แต่ผมรังเกียจความไร้รสนิยมและความเปล่าประโยชน์

“กระเป่าใบนี้มีอักษรย่อชื่อคุณ”

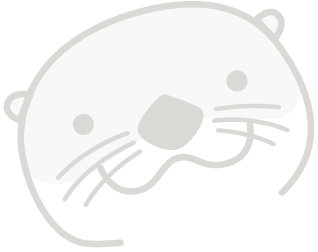
เจ้าหน้าที่เอียงกระเป่าให้ผมเห็นชื่อย่อที่มีลวดลายประดิษฐ์แบบบาโรก
ที่ดูไร้รสนิยม

WHL3

“ชื่อคุณใช้ไหม WHL3 วินด์เซอร์ ฮอว์น ลีอควู้ด ที่สาม”

ผมไม่ขยับ ไม่พูด ไม่อะไรทั้งนั้น แต่การค้นพบครั้งนี้ทำให้แกนโลก
ของผมเอียง และผมไม่ได้ดราม่าจนเกินจริง

“สรุปว่าคุณอยากบอกเราไหมว่าทำไมกระเป่าเดินทางของคุณถึงมาอยู่
ที่นี่ มิสเตอร์ลีอควู้ด”

ทดลองอ่าน

ยัง กับโลเปซต้องการคำอธิบาย ผมเริ่มต้นด้วยความจริงเต็มร้อยว่า ผมไม่ได้เห็นกระเป๋าใบนี้มาหลายปีแล้ว ก็ปี ตรงนี้ความจำของผมเริ่มเลือนรางหลายปี ผมตอบ เกินสิบปีไหม เกิน เกินยี่สิบปีไหม ผมยกไหล่ อย่างน้อยผมยืนยันได้ไหมว่ากระเป๋าเดินทางใบนี้เป็นของผมหรือเปล่า ไม่ได้ ผมต้องขอดูใกล้ ๆ กว่านี้ ต้องเปิดกระเป๋าและดูข้างของข้างใน แต่เจ้าหน้าที่ยังไม่เห็นด้วย ผมก็ไม่คิดว่าเธอจะเห็นด้วย ผมยืนยันว่ามันเป็นของผมเพียงแค่มองดูมันไม่ได้หรือ ผมตอบพวกเขาว่าเสียใจ ผมยืนยันไม่ได้แน่นอนแต่นั้นเป็นชื่อย่อของคุณกับตราประจำตระกูลของคุณ โลเปซเตือน ไซ้ ผมตอบ แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีใครบางคนทำกระเป๋าเลียนแบบขึ้นมาทำไมถึงจะมีใครบางคนทำแบบนั้น ผมไม่รู้

เรื่องดำเนินไปทำนองนี้

ผมเดินลงบันไดเวียนและเดินไปมุมห้องเพื่อส่งข้อความถึงคาเบียร์ ผู้ช่วยของผมให้ส่งรถมาที่เบเรสฟอร์ดเดี๋ยวนี้ ผมไม่จำเป็นต้องรอให้พี่เลี้ยงเอฟปีโอคุณี่ขับรถส่งผมกลับไป ผมยังสั่งให้คาเบียร์จัดเตรียมเฮลิคอปเตอร์เพื่อเดินทางไปคฤหาสน์ลือควู้ดของครอบครัวที่เมนโลนในฟิลาเดลเฟียด้วยการจราจรระหว่างแมนฮัตตันกับฟิลาเดลเฟียคาดเดาไม่ได้ ในช่วงโมงนี้อาจต้องใช้เวลารับรถสองชั่วโมงครึ่ง แต่เฮลิคอปเตอร์ใช้เวลาแค่สี่สิบห้านาที

ผมกำลังรีบ

รถสี่ล้อจอดรอผมอยู่บนถนนสายแปดสิบเอ็ด ขณะที่เราตรงไปยังลานจอดเฮลิคอปเตอร์บนถนนสายสามสิบข้างแม่น้ำฮัดสัน ผมก็โทร.เข้ามือถือของแพทริเซีย ลูกพี่ลูกน้องของผม

“พูดชัด ๆ” แพทริเซียพูดเมื่อเธอรับสาย
ผมอดยิ้มไม่ได้ “ฉลาด”

“โทษที คัส¹ ทุกอย่างโอเคดีไหม”

“โอเคดี”

“ฉันไม่ได้ข่าวจากนายมาพักหนึ่งแล้ว”

“ฉันก็ไม่ได้ข่าวจากเธอเหมือนกัน”

“มีอะไรจะให้ฉันช่วยได้บ้าง”

“ฉันกำลังจะนั่งคอปเตอร์ไปลือควู้ด”

แพทริเซียไม่ตอบ

“เธอไปเจอฉันที่นั่นได้ไหม”

“ที่ลือควู้ดนะนะ”

“ใช่”

“เมื่อไหร่”

“ในหนึ่งชั่วโมง”

แพทริเซียลังเล ซึ่งเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ “ฉันไม่ได้ไปลือควู้ดมาตั้ง...”

“ฉันรู้” ผมพูด

“ฉันมีประชุมสำคัญ”

“ยกเลิกซะ”

“แบบนี้เลยหรือ”

ผมรอฟัง

“เกิดอะไรขึ้น วิน”

ผมรอฟังต่อ

“ก็ได้” แพทริเซียพูด “ถ้านายอยากบอกฉันทางโทรศัพท์ นายคง

¹ ย่อมาจาก cousin ที่แปลว่าญาติ ลูกพี่ลูกน้อง

บอกไปแล้ว”

“เจอกันในหนึ่งชั่วโมง” ผมพูดแล้ววางสาย

เราบินผ่านสะพานเบนจามินแฟรงกลินที่ทอดข้ามแม่น้ำเดลาแวร์ ซึ่งแยกนิวเจอร์ซีย์ออกจากเพนซิลเวเนีย สามนาที่ต่อมาคุณาส์ลือคู้ดก็ปรากฏขึ้นมาในสายตา ดูยิ่งใหญ่ราวกับสมควรมีเพลงซาวนด์แทร็กประกอบ ฉาก คอปเตอร์อวกัสตาเวสต์แลนด์ AW169 ของเราบินผ่านกำแพงหินเก่าแก่ แล้วบินโฉบอยู่เหนือลานโล่งก่อนจะร่อนลงจอดบนสนามหญ้าที่เรายังคงเรียกมันว่า “คอกใหม่” มันเกิดขึ้นเมื่อยี่สิบห้าปีก่อนนับตั้งแต่ผมรื้อถอนคอกดั้งเดิมซึ่งเป็นอาคารเก่าย้อนกลับไปในยุคศตวรรษที่สิบเก้า การกระทำเชิงสัญลักษณ์แบบนี้เป็นการกระทำตามอารมณ์แบบเด็ก ๆ ที่ผิวดิวิสัยของผมผมเกลี้ยกล่อมให้ตัวเองเชื่อว่าการรื้อถอนแล้วสร้างใหม่อาจจะช่วยโยนความทรงจำในเศษซากของความคิดทิ้งไปได้

แต่มันไม่ได้

ตอนที่ผมพาไมรอนซึ่งเป็นเพื่อนมหาวิทยาลัยปีหนึ่งช่วงปิดภาคเรียนกลางเทอมของผมไปที่ลือคู้ดเป็นครั้งแรก ไมรอนสายหน้าพลาฟพูดว่า “มันดูเหมือนคุณาส์ลือคู้ดของเวย์น” แน่แน่นอนว่าเขาหมายถึงแบทแมน หนังสือโทรทัศน์รุ่นแรกที่หน้าแสดงโดยอดัม เวสต์ กับเบิร์ด วอร์ด เขาเป็นแบทแมนคนเดียวที่ใช่สำหรับเรา ผมเข้าใจความหมายของไมรอนดี คุณาส์ลือคู้ดนี้มีออรา มีความสง่างาม มีความมองอาจ แต่ “คุณาส์ลือคู้ดอันยิ่งใหญ่” ก่อด้วยอิฐสีแดงในขณะที่ลือคู้ดก่อด้วยหินสีเทา มีการต่อเติมหลายครั้งในช่วงเวลาหลายปี รวมทั้งมีการขยายตึกออกไปอย่างใหญ่โตและดูมีรสนิยม ทั้งสองด้าน ปีกตึกใหม่สองด้านนี้ติดเครื่องปรับอากาศและสะดวกสบาย มันสว่างกว่า อากาศถ่ายเทมากกว่า แต่พวกเขาพยายามมากเกินไป มันเป็นการลอกเลียนแบบ ผมอยากอยู่ในตึกก่อด้วยหินดั้งเดิมของลือคู้ด ผมอยากสัมผัสผัสความชื้น กลิ่นอับ และกระแสนลม

แต่ก็อีกนั่นแหละ ทุกวันนี้ผมก็แค่แวะเวียนมาเยี่ยมเยียนเท่านั้น

ไนเจล ดันแคน เป็นทั้งหัวหน้าคนรับใช้และเป็นทั้งทนายความของครอบครัวผมมายาวนาน ใช่ มันเป็นการผสมผสานที่แปลกประหลาดมาก

เขารอต้อนรับผมอยู่ที่นั่น ไนเจลเป็นคนหัวล้าน มีผมแค่สามปอยให้หวิ
เสยแสกข้าง และมีคางสองชั้น เขาใส่ชุดวอร์มสีเทาทั้งเสื้อและกางเกง
กางเกงวอร์มสีเทาติดโลโก้ทีมฟุตบอลวิลลาโนวา และผูกเชือกที่เอวรอบพุง
ที่ยื่นออกมา บนหมวกฮู้ดสีเทาพองๆ ก็มีคำว่า “เพนน์” พาดอยู่ด้านบน

ผมขมวดคิ้วมองเขา “เทาทั้งชุดเท่ามาก”

ไนเจลเค็งค่านับผมอย่างงาม “หรือว่าเจ้านายอยากให้ผมใส่สูทหางยาว
มากกว่า”

ไนเจลคิดว่าตัวเองเป็นคนตลก

“นั่นใช่ของซัก เทย์เลอร์ คอนลีย์ หรือเปล่า” ผมถามพลางชี้ไปที่
รองเท้าผ้าใบของเขา

“มันจับามาก” เขาตอบ

“ถ้าคุณอยู่เกรดแปดล่ะก็ ใช่เลย”

“โอ้ย” แล้วเขาก็เสริมว่า “เราไม่คิดว่าคุณจะมา เจ้านาย”

เขายังล้อผมเล่นด้วยคำว่าเจ้านาย ผมปล่อยเขาตามสบาย “ผมก็
ไม่คิดว่าจะมาเหมือนกัน”

“ทุกอย่างโอเคดีไหม”

“บั้นเทิงมาก” ผมตอบ

สำเนียงอังกฤษเป็นบางครั้งของไนเจลเป็นของปลอม เขาเกิดที่คฤหาสน์นี้
พ่อเขาทำงานให้ปู่ผมเช่นเดียวกับที่ไนเจลทำงานให้พ่อผม แต่เส้นทางชีวิต
ของไนเจลแตกต่างออกไปเล็กน้อย พ่อผมออกค่าเล่าเรียนให้เขาเรียนจนจบ
ปริญญาตรีด้านกฎหมายที่มหาวิทยาลัยเพนน์ เพื่อให้ไนเจลมีอะไรที่ “มากกว่า”
แค่ชีวิตหัวหน้าคนรับใช้ แต่ก็ยังผูกมัดเขาไว้ด้วยเงื่อนไขว่จะต้องอยู่ที่ลือควู้ด
ตลอดไปตามธรรมเนียมปฏิบัติของครอบครัวเขา

คำเตือน : พวกเศรษฐีแก่งเรื่องการใช้ความมีน้ำใจเพื่อให้ได้ในสิ่งที่
พวกเขาต้องการ

“คุณจะค้างคืนไหม” ไนเจลถาม

“ไม่” ผมตอบ

“พ่อคุณหลับอยู่”

“อย่าปลุก” ผมบอก

เราเริ่มเดินไปทางตัวบ้าน ไนเจลอยาการู้จุดประสงค์ในการมาของผม แต่เขาจะไม่มีวันเอ่ยปากถาม

“รู้ไหมว่า...” ผมพูด “เสื้อผ้าคุณเข้ากับก้อนหินของคฤหาสน์มาก”

“ผมถึงได้ใส่ยังงี้ละ เพื่อพรางตัว”

ผมชายตามองคอกม้าแค่แวบเดียว ไนเจลเห็น แต่แกลังทำเป็นไม่เห็น

“อีกเดี๋ยวแพทริเซียจะมาที่นี่” ผมบอก

ไนเจลชะงักผีเท้าแล้วหันมามองผม “แพทริเซีย...แพทริเซีย ลูกพี่ลูกน้องคุณเนี่ยนะ”

“คนนั้นเลย” ผมตอบ

“คุณพระช่วย”

“คุณช่วยพาเธอไปที่ห้องนั่งเล่นได้ไหม”

ผมเดินขึ้นบันไดหินเข้าไปในห้องนั่งเล่น และยังคงได้กลิ่นจางๆ ของยาเส้น ผมรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ ไม่มีใครสูบไปป์ในห้องนี้มาเกือบสี่สิบปีแล้ว ผมมองไม่เพียงสร้างภาพและเสียงลวงเท่านั้น แต่บ่อยครั้งที่ยังสร้างกลิ่นด้วย แต่กลิ่นนี้เหมือนกลิ่นจริงๆ สำหรับผม บางทีกลิ่นอาจจะยังหลงเหลืออยู่จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลิ่นที่เราารู้สึกว่าปอบประโลมเราได้มากที่สุด

ผมเดินไปที่เตาผิงแล้วมองขึ้นไปยังกรอบรูปว่างเปล่าที่ครั้งหนึ่งเคยแขวนภาพของเฟอร์เมร์ไว้ ภาพของปีกัสโซจะอยู่บนกำแพงฝั่งตรงข้าม มันคือมูลค่าทั้งหมดของ “ของสะสมของลีโอวูด” ซึ่งเท่ากับสามร้อยล้านดอลลาร์ สำหรับผลงานศิลปะเพียงสองชิ้น ผมได้ยินเสียงสั่นรอกเท้ากระทบพื้นหินอ่อนดังขึ้นข้างหลัง ผมรู้ว่าเสียงนี้ไม่ใช่เสียงสั่นรอกเท้าที่ซัค เทย์เลอร์ส ผลิต

ไนเจลกระแอมเบาๆ ผมยังคงหันหลังให้พวกเขา

“คุณคงไม่อยากให้ผมประกาศการมาของเธอหรอกใช่ไหม”

ผมหันไปมอง และเธอยืนอยู่ตรงนั้น แพทริเซียลูกพี่ลูกน้องผม

แพทริเซียกวาดตามองรอบห้องก่อนจะหยุดสายตาก็ผม “มันแปลกพิลึกที่ได้กลับมา” เธอพูด

“มันนานเหลือเกิน” ผมตอบ

“ผมเห็นด้วย” ไนเจลเสริม

เราทั้งคู่มองหน้าไนเจล เขาเข้าใจความหมายดี

“ถ้ามีใครต้องการผม ผมอยู่ชั้นบนนะครับ”

ไนเจลเดินออกไปและปิดประตูห้องนั่งเล่นบานใหญ่มาให้มา ประตูปิดลงตึงตึงฟังน่าเกรงขาม ผมกับแพทริเซียไม่พูดอะไรอยู่ครู่หนึ่ง เธออยู่ในวัยสี่สิบกว่าเช่นเดียวกับผม เราเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน พ่อของเราเป็นพี่น้องกัน วินด์เซอร์ที่ส่งกับอัลดริช ทั้งคู่มิ่วขาวและผมสีบลอนด์เช่นเดียวกับผม แต่แพทริเซียเหมือนเอลีนแม่ของเธอซึ่งเป็นชนพื้นเมืองบราซิลจากเมืองฟอร์ตอาเลซา คุณอาอัลดริชของผมสร้างความอับอายให้ครอบครัว เมื่อเขาพาสาวงามวัยยี่สิบกลับมาลือคู้ดด้วยหลังจากเดินทางไปทำงานด้านการกุศลทั่วอเมริกาได้เป็นเวลานาน เรือนผมสีเข้มของแพทริเซียขอยสั้นทันสมัย เธอใส่ชุดกระโปรงสีฟ้าที่ดูสบายๆ แต่เก๋ ดวงตาสีน้ำตาลอัลมอนด์เป็นประกายแวววาว ใบหน้าเรียบเนียนของเธอไม่ได้ดู“เหวี่ยง” เหมือนคนส่วนใหญ่ แต่มันดูเศร้าๆ และสวยงามจับตา แพทริเซียจัดว่าเป็นคนสวยมีเสน่ห์และขี้ก๊อ้งมาก

“ตกลงมันเรื่องอะไร” แพทริเซียถาม

“พวกเขาเจอภาพวาดของเฟอร์เมร์แล้ว”

เธอตะลึงงัน “จริงหรือ”

ผมเล่าให้เธอฟังเรื่องนักสะสมคนนั้น เรื่องอพาร์ทเมนต์บนหอคอของเบเรสฟอร์ด และเรื่องฆาตกรรม ผมไม่ใช่คนที่ถนัดในการพูดแบบแบายลหรือมีชั้นเชิง แต่ผมก็พยายามทำดีที่สุดด้วยการค่อยๆ เล่าเรื่องทั้งหมด แพทริเซียจับตามองผมด้วยสายตาสงบใจใคร่รู้ ผมหลุดเข้าไปในประตุมิติอีกครั้ง สมัยยังเด็กเราเคยท่องไปทั่วพื้นที่หลายเอเคอร์ของที่นี่เป็นเวลาหลายชั่วโมงต่อเนื่อง เราเล่นซ่อนหา ซึ่ม้า ว่ายน้ำในสระและในทะเลสาบ เล่นหมากรุกและแบ็คแกมมอน เล่นกอล์ฟและตีเทนนิส เมื่อสถานที่แห่งนี้เริ่มกลายเป็นสถานที่ที่ดูโอ้อวดหรือเคร่งขรึมมากเกินไปตามธรรมเนียมของลือคู้ด แพทริเซียจะมองหน้าผมแล้วกลอกตา ซึ่งทำให้ผมอดยิ้มไม่ได้

ผมเคยบอกคนแคคนเดียวในชีวิตผมว่าผมรักพวกเขา แคคนเดียวเท่านั้น

ไม่ ผมไม่ได้พูดแบบนี้กับผู้หญิงคนพิเศษที่สุดท้ายก็จะต้องทำให้ผมใจสลาย...หัวใจผมไม่เคยสลายหรือแม้กระทั่งถูกหักอกเลยจริงๆ...ผมพูดกับเพื่อนผู้ชายที่เป็นเพื่อนจริงๆของผม ไมรอน โบลิทาร์ สรุปสั้นๆว่าชีวิตผมไม่เคยมีความรักอันยิ่งใหญ่ มีแต่มิตรภาพอันยิ่งใหญ่ กับญาติที่เหมือนกัน เราผูกพันกันโดยสายเลือด ผมมีความสัมพันธ์ที่อบอุ่น ที่มีความหมาย และแน่นแฟ้นกับพ่อ กับพี่น้อง ลุงป้าน้าอา และลูกพี่ลูกน้อง แต่ผมไม่มีความสัมพันธ์กับแม่ ผมไม่เคยเจอหน้าและไม่เคยพูดคุยกับแม่ตั้งแต่ผมแปดขวบ จนกระทั่งผมเฝ้ามองแม่ตายตอนที่ผมอายุสามสิบกว่า

ที่ร้ายยวมานี้เพียงเพื่อจะบอกคุณว่าแพทริเซียเป็นญาติคนโปรดของผมเสมอ แม้กระทั่งหลังจากที่มีรอยร้าวครั้งใหญ่ระหว่างพ่อของเรา ซึ่งเป็นเหตุผลที่เธอไม่ได้อยู่ที่ลือควู้ดตั้งแต่เป็นวัยรุ่น และแม้กระทั่งหลังจากโศกนาฏกรรมอันร้ายกาจที่ทำให้รอยร้าวนั้นกลายเป็นเรื่องที่ไม่อาจแก้ไขได้... อนิจจา...มันกลายเป็นรอยร้าวชั่ววันจันทร์

เมื่อผมอธิบายจบ แพทริเซียก็พูดว่า “นายเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้ฉันฟังทางโทรศัพท์ก็ได้”

“ใช่”

“งั้นมันยังมีเรื่องอะไรอีก”

ผมลังเล

“บ๊อดี้โฮเอีย” เธอพูด

“ว่าไงนะ”

“นายกำลังถ่วงเวลา วิน ซึ่งมันไม่ใช่นิสัยนายจริงๆ...บ้าชะมัด มันต้องเป็นเรื่องที่เลวร้ายมากใช่ไหม” แพทริเซียเดินเข้ามาใกล้ผมก้าวหนึ่ง “เรื่องอะไร”

ผมพูดคำว่า “กระเป๋าดูเส้นทางของป่าพลัม”

“มันเป็นยังไง”

“นักสะสมคนนั้นไม่ได้มีแค่ภาพวาดของเฟอร์เมอร์เท่านั้น แต่เขายังมี

กระเป๋าดูเหมือนจะไปนั้นด้วย”

* * *

เรายืนนิ่งเงียบ แพทริเซียต้องการเวลาครู่หนึ่ง และผมให้เวลาเธอ

“นายหมายความว่าอะไรที่ว่าเขามีกระเป๋าดูเหมือนจะไปนั้น”

“หมายความว่าแค่นั้นแหละ” ผมตอบ “กระเป๋าดูเหมือนอยู่ที่นั่น มันอยู่ในครอบครองของนักสะสมคนนั้น”

“นายเห็นมันไหม”

“เห็น”

“แต่พวกเขาไม่รู้ว่านักสะสมคนนั้นคือใครนี่นะ”

“ถูกต้อง พวกเขายังไม่ระบุตัวตน”

“นายเห็นศพไหม”

“ฉันเห็นรูปถ่ายใบหน้าเขา”

“บรรยายสิ”

ผมทำตามที่เขาขอ

“อาจเป็นใครก็ได้” เธอพูดเมื่อผมพูดจบ

“ฉันรู้”

“มันไม่สำคัญ” แพทริเซียบอก “ไอ้หมอนั้นใส่หมวกไอ้โม่งเสมอหรือ...หรือไม่มันก็เอาผ้าผูกตาฉันไว้”

“ฉันรู้” ผมพูดอีกครั้ง เทียวนี้ด้วยน้ำเสียงที่เคร่งขรึมมากขึ้น

นาฬิกาคุณปู่ตรงมุมห้องเริ่มส่งเสียงดังบอกเวลา เราเงยบจนกระทั่งนาฬิกาหยุดดัง

“แต่มันมีโอกาสนะ...ฉันหมายความว่า...แม้กระทั่งมีแนวโน้มว่า...”

แพทริเซียเดินมาหาผม เมื่อครู่ก่อนเรายืนอยู่ด้านตรงข้ามกันของห้องนั่งเล่น แต่ตอนนี้เราอยู่ห่างกันแค่หลาหรือสองหลา “ชายที่ซิมโยภาพวาดเป็นชายคนเดียวกับที่...”

“ฉันจะยังไม่ด่วนสรุป” ผมตอบ

“เอพีไอรู้อะไรเกี่ยวกับกระเป๋าใบนั้นอีกหรือเปล่า”

“ไม่รู้อะไรเลย แต่อักษรย่อกับตราประจำตระกูลก็ทำให้พวกเขาสรุปว่ามันเป็นของฉันแล้ว”

“นายไม่ได้บอกพวกเขาเรื่อง...?”

ผมทำหน้าที่ “ไม่บอกแน่นอน”

“นั่นเดี๋ยวก่อน นายตกเป็นผู้ต้องสงสัยใช่ไหม”

ผมยกไหล่

“เมื่อพวกเขาารู้ถึงความสำคัญที่แท้จริงของกระเป๋าใบนั้น...” แพทริเซียเริ่ม

“ใช่ เราจะตกเป็นผู้ต้องสงสัยทั้งคู่”

* * *

สำหรับคนที่ยังเดาไม่ออก ลูกพี่ลูกน้องของผมคือแพทริเซีย ลือคิ้วด์ คนนั้นแหละ

คุณอาจจะเคยเห็นเรื่องราวของเธอในรายการ 60 นาที หรืออะไรทำนองนั้น แต่สำหรับคนที่ยังไม่รู้ แพทริเซีย ลือคิ้วด์ เป็นผู้บริหารบ้านพักพิงเอบีไอนาเซลเตอร์สำหรับเด็กสาว หรือวัยรุ่น หรือหญิงสาว หรือคำว่าอะไรก็ตามที่ปัจจุบันนี้ใช้เรียกคนที่ถูกทำร้ายร่างกายและไร้ที่อยู่ เธอเป็นหัวใจ เป็นจิตวิญญาณ เป็นแรงขับเคลื่อน และเป็นใบหน้าที่ขึ้นกล้องของหนึ่งในองค์กรการกุศลระดับสูงสุดของประเทศ เธอได้รับรางวัลด้านมนุษยชนหลายสิบรางวัล ซึ่งเธอสมควรจะได้รับมัน

มันจะเริ่มตันตรงไหนดี

ผมจะไม่ขอพูดถึงรอยร้าวในครอบครัว เรื่องที่พ่อของผมกับพ่อของเธอขัดแย้งกัน เรื่องที่สองพี่น้องทะเลาะกัน เรื่องที่พ่อผมวินด์เซอร์ที่สองเป็นฝ่ายชนะและกำจัดน้องชายของเขา เพราะจริงๆ แล้วผมคิดว่าพ่อกับอาของผมจะต้องคืนดีกันในที่สุด ครอบครัวของเราก็เหมือนกับครอบครัวที่ร้ายวร้ายและยากจนอีกหลายครอบครัวที่มีประวัติของความระหองระแหงและการคืนดีกัน

ไม่มีความผูกพันใดเทียบได้กับความผูกพันทางสายเลือด แต่ก็ไม่มีอะไรที่เจือจางได้ง่ายเหมือนสายเลือดเช่นกัน

สิ่งที่หยุดยั้งโอกาสคืนดีก็คือ ตัวยุติที่ยิ่งใหญ่...ความตาย

ผมจะพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างไม่ใส่ความรู้สึกใดๆ เลยเท่าที่จะทำได้

เมื่อยี่สิบสี่ปีก่อน ผู้ชายสวมหมวกไอ้โง่สองคนฆ่าคุณอาอัลดริช พาวเวอร์ส ลีควู้ด ของผม แล้วลักพาตัวแพทริเซียญัตติวัยสิบแปดปีของผมไป มีคนเห็นเธออยู่พักหนึ่ง...ซึ่งเมื่อผมมาคิดดูในตอนนั้น มันก็เหมือนกับเรื่องที่มีคนเห็นภาพวาดพวกนั้น...แต่เบาะแสทั้งหมดนำไปสู่ทางตัน มีจดหมายเรียกค่าไถ่ฉบับหนึ่ง แต่มันถูกพิสูจน์ได้อย่างรวดเร็วว่าเป็นจดหมายหลอกเอาเงิน

มันราวกับว่าแพทริเซียถูกรัศมีสูญหายไป

ห้าเดือนหลังเหตุการณ์ลักพาตัว กลุ่มคนที่มาตั้งแคมป์ใกล้น้ำตกเกลนโอโนโกได้ยินเสียงกรี๊ดร้องอย่างบ้าคลั่งของหญิงสาวคนหนึ่ง ครู่ต่อมาแพทริเซียก็กระโจนออกจากป่าและตรงไปยังเต็นท์ของพวกเขา

เธอเปล่าเปลือยและเนื้อตัวสกปรก

ห้าเดือน

ตำรวจต้องใช้เวลานานี่สัปดาห์กว่าจะเจอโรงเก็บของขนาดเล็กทำด้วยเรซินแบบที่หาซื้อได้ตามร้านฮาร์ดแวร์ใหญ่ๆ ที่แพทริเซียถูกขังไว้ โช้ตรวนที่เธอใช้ก่อนหันทำลายได้ยังคงทิ้งอยู่บนพื้นดิน รวมทั้งถังสำหรับใส่สิ่งขับถ่ายของเธออีกหนึ่งใบด้วย ทั้งหมดมีแค่นั้น โรงเก็บของนี้มีขนาดเจ็ดฟุตคูณเจ็ดฟุต ประตูถูกใส่กุญแจแบบคล้องสายยู ภายนอกเป็นป่าทึบ ดังนั้นจึงแทบเป็นไปได้ที่จะเห็นมัน...แต่สุนัขจากหน่วยสุนัขดมกลิ่นของเอฟบีไอตัวหนึ่งเจอมัน

โรงเก็บของนี้ถูกพาดหัวข่าวว่าเป็น “กระท่อมสยองขวัญ” โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ห้องแล็บของแผนกอาชญากรรมตรวจพบดีเอ็นเอของหญิงสาว/วัยรุ่น/เด็กสาวอีกเก้าคนที่มียาอายุไล่จากสิบหกไปจนถึงยี่สิบ จนถึงวันนี้มีพบเพียงหกศพเท่านั้น ทุกศพถูกฝังอยู่ใกล้ๆ

ตำรวจไม่เคยจับคนร้ายได้ และไม่เคยระบุตัวตนพวกมันได้ พวกมัน

หายตัวไปง่าย ๆ

ในด้านของร่างกายแพทริเซียดูเหมือนโอเคดีเท่าที่คนคนหนึ่งจะคาดหวังได้ จมูกกับซีโรตรงมีร่องรอยหักในอดีต...การลักพาตัวเป็นไปอย่างโหดร้าย... กระดูกพวกนั้นหายดีพอสมควร แต่ก็ยังต้องใช้เวลาฟื้นตัว เมื่อแพทริเซียกลับมาสู่โลกอีกครั้ง เธอหวนกลับมาพร้อมกับความอาฆาตแค้น เธอเปลี่ยนความเจ็บช้ำนั้นให้เป็นอุดมการณ์ ความกระตือรือร้นของเธอที่มีต่อเพื่อนหญิงที่ถูกทำร้ายร่างกายและถูกทอดทิ้งโดยปราศจากความหวัง กลายเป็นสิ่งที่มีชีวิต มีลมหายใจ และสัมผัสได้

ผมกับแพทริเซียไม่เคยพูดกันถึงช่วงเวลาห้าเดือนนั้น

แพทริเซียไม่เคยหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมา และผมก็ไม่ใช้คนที่ชอบเชิญชวนให้ผู้คนพูดถึงเรื่องส่วนตัว

แพทริเซียเริ่มเดินงู่น่าไปมาในห้องนั่งเล่น “เรามาย้อนกลับไปมองเรื่องนี้กันด้วยเหตุผลดีกว่า”

ผมรอฟัง และปล่อยให้เธอรวบรวมสติ

“ภาพวาดถูกขโมยเมื่อไหร่แน่”

ผมบอกเธอว่าวันที่สิบแปดกันยายน และบอกปี

“นั่นมัน...เจ็ดเดือนก่อน...” เธอยังเดินกลับไปกลับมา “ก่อนพ่อถูกฆาตกรรม”

“เกือบแปดเดือน”

ผมคำนวณมาแล้วบนแฮลิกอปเตอร์

แพทริเซียหยุดเดินแล้วชูมือขึ้น “นี่มันเรื่องอะไรกัน วิน”

ผมยกไหล่

“นายกำลังจะบอกว่าพวกที่ขโมยภาพวาดย้อนกลับมาฆ่าพ่อแล้วลักพาตัวฉันไปอย่างนั้นหรือ”

ผมยกไหล่อีกครั้ง ผมยกไหล่บ่อยมาก แต่ผมยกไหล่อย่างมาดมัน

“วิน”

“เล่าให้ฉันฟังสิ” ผมบอก

“พูดจริงหรือเปล่า”

“ยิ่งกว่าจริง”

“ฉันไม่อยากพูด” แพทริเซียพูดเสียงเบามากที่ฟังไม่เหมือนเธอเลย
“ฉันใช้เวลาสี่สิบสี่ปีที่ผ่านมาหลีกเลี่ยงมัน”

ผมไม่พูดอะไร

“นายเข้าใจไหม”

ผมยังไม่พูดอะไร

“อย่าทำทำเป็นชายลึกลับที่เอาแต่เงียบกับฉัน โอเคไหม”

“เอฟพีโอจะต้องอยากรู้ว่าเธอซื้อตัวนักสะสมที่ถูกฆาตกรรมคนนั้นว่า
เป็นใครได้หรือเปล่า”

“ฉันทำไม่ได้ ฉันบอกนายแล้ว และตอนนี้มันจะแตกต่างกันตรงไหน
มันตายแล้วไซ้ไหม เขาเป็นว่าไอ้สารเลวนั่นคือไอ้แกหัวล้านคนนั้น มันตาย
ไปแล้ว มันจบแล้ว”

“มีคนที่คนบุกเข้าไปในคืนที่เธอถูกลักพาตัว” ผมถาม

แพทริเซียหลับตาลง “สอง”

เมื่อแพทริเซียลืมตาอีกครั้ง ผมก็ยกไหล่อีกรอบ

“บ้าชะมัด” เธอพูด